ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 52. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 19-го БЕРЕЗНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MARCH 19, 1976 No. 52. VOL. LXXXIII

„Київ — місто в зелені"

Німецька газета про столицю України — Київ

Західньонімецька газета „Бравншвайґер Цайтунґ" надрукувала 8-го лютого ц.р. репортаж про найновіші напрямки будівництва в Україні. Репортаж має заголовок „Київ — місто в зелені" і в ньому говориться про те, що не зважаючи на факт, що членство України в ОН є тільки фікцією, Україна цупко держиться того, що ще залишилося з її автономії і серед українського народу можна завважити маркантні прояви незалежного думання. Прикладом того може послужити спротив, що його викликає в Україні тенденція будувати імпозантні і стилістичні, але зате монотонні будівлі, які псують краєвид.

В Києві, який гордиться назвою міста в зелені, будівництво підміських кварталів іде за принципами, які Москва не бере під увагу. Відбудова Києва після війни була поспішною і відзначалася великими недостачами. Будівлі будовано під касарняний стиль, а архітектам недоставало цієї індивідуальности, за яку українці, в противенстві до росіян, звичайно горді. Зате в теперішній час місто розбудовується за зовсім іншими принципами. В нових кварталах на лівому березі Дніпра іде намагання зберегти славу міста в зелені. В Русанівці, наприклад, на кожного мешканця припадає в середньому 18 квадратних метрів парку.

В лісових районах України, а особливо в Галичині і в районі Карпат, новий будівельний стиль базується на народній архітектурі і пов'язує в собі кам'яні і дерев'яні елементи з перевагою дерева. Такі готелі, як, наприклад, „Колиба" служать прикладом, як можна пов'язати народні традиції з модерними методами будівництва.

(За „Бравншвайґер Цайтунґ" подав Р.Л.)

Українські професори — учасники сесії Мічиґенської Академії Наук

Детройт. — В п'ятницю й суботу, 19-го і 20-го березня ц.р. в приміщеннях „Келлоґ Центер" Мічиґенського Стейтового університету в Іст Ленсінґу відбудеться чергова Ювілейна Сесія Мічиґенської Академії Наук, яка в головних доповідях різних Секцій відображатиме також проблематику, зв'язану із 200-літтям Американської Революції. На протязі останніх трьох років Секцію Російських і Східньо-Европейських Студій очолювали українські професори-науковці, що викладають в університетах стейту Мічиґен: М. Степаненко, Ігор Каменецький і Ася Гумецька. В цьогорічній програмі цієї Секції, що її очолює проф. д-р Ася Гумецька, запляновано дев'ять наукових доповідей. Дві з них безпосередньо зв'язані з українською тематикою: професора Бориса Глинського[1] про „Натуралізм Еміля Золя і Івана Франка" й Мирони Стефанюк і Уляни Оґар[2] про „Українознавство на поземі середніх шкіл і українські національні (етнічні) спільноти". Третя тема професора Річарда Робіна[3] присвячена елементам культури в програмах навчання української мови.

В суботу, 20-го березня, о 2 годині по полудні в спільній програмі цієї Секції і Секції Фольклору відбудеться Етнічний Фестиваль з участю танцювального ансамблю „Гомін України" з Детройту.

Академічна громада стейту Мічиґен — викладачі колеґій, університетів і середніх шкіл та Шкіл Українознавства — студенти й середньошкільники повинні прийняти активну участь у дискусіях над заплянованими темами й бути слухачами та глядачами Етнічного Фестивалю.

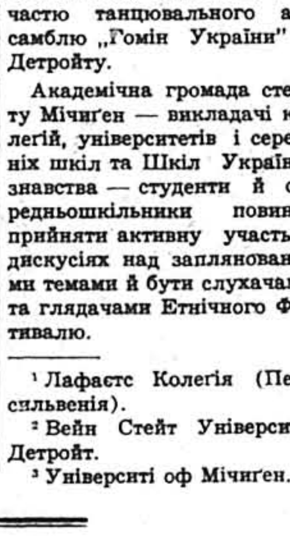
[1] Лафаєтє Колеґія (Пенсильвенія).
[2] Вейн Стейт Університет, Детройт.
[3] Університет оф Мічиґен.

ОСЕРЕДОК СУМА В АСТОРІЇ ВІДЗНАЧИТЬ РОКОВИНИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Асторія, Н.Й. — Місцевий Осередок Спілки Української Молоді ім. Михайла Сороки відзначить тут в неділю, 21-го березня ц.р. о год. 4-ій по полудні в Домі СУМА при 34-14 31 евеню, роковини Тараса Шевченка. Доповідь виголосить студентка Юля Костриба, а в мистецькій програмі виступатиме молодь з віршами, рецитаціями, співами тощо. Підготовкою імпрези займаються виховники Леся Галатин, Мирослава Левенець, Юля Костриба, Дарка Байко, Володимир Явдошин та інші. Перед концертом о год. 3-ій по полудні молодь СУМА матиме свій панель на якому будуть роздані відзнаки і прочитані вислідки іспитів.

У Мюнхені помер поет, письменник і журналіст Петро Кізко

Мюнхен, Німеччина. — Як інформує тижневик „Шлях Перемоги", 28-го лютого ц.р. помер там, після довгої і важкої недуги на 63-му році життя відомий письменник, поет, редактор багатьох націоналістичних часописів і в різних роках головний редактор „Шляху Перемоги" та автор численних збірок, зокрема для молоді, сл.п. Петро Кізко.

Бл. п. Петро Кізко

Покійний народився в с. Стара Водолага на Харківщині. Він був провідним членом ОУН, членом ЦУ СУМ та співробітником багатьох газет і журналів, зокрема „Українського Самостійника", „Шляху Перемоги", „Вісника", „Гомону України", „Української Думки", „Аванґарду", „Крилатих" та багатьох інших. Похорон відбувся в п'ятницю, 5-го березня ц.р. на Мюнхенському кладовищі Вестфрідгоф. Покійний залишив в жалобі дружину Олену, сина Олександра, невістку і внуків.

Европейські соціялісти переводять нову конференцію

Опорто, Портуґалія. — В понеділок, 15-го березня ц.р. до портуґальської місцевости Опорто з'їхались лідери соціялістичних партій Европи, щоб взяти участь в черговій соціялістичній конференції, ціллю якої є ще раз обміркувати доцільність співпраці з комуністами і творення так званого соціялістичного фронту. В конференції беруть особисто участь: Франческо ді Мартіно — лідер італійських соціялістів, прем'єр-міністер Голляндії Й. Ден Юл, провідник еспанських соціялістів, Фелліпе Гонзалес, шведський прем'єр-міністер Олуф Пальме, австрійський канцлер Бруно Крайскі, голова західньо-німецьких соціял - демократів Віллі Брандт і керівник французької Соціялістичної партії Франсуа Міттеранд.

Проти цієї зустрічі европейських соціялістів гостро запротестували портуґальські комуністи і поміркавані народні демократи, які обвинувачують провідника Соціялістичної партії Портуґалії Маріо Сореза, що це він з розмислом скликав таку конференцію соціялістів перед виборами в Портуґалії, які, як відомо, назначені на 25 квітня ц.р., щоб „спопуляризувати свою партію в народі". Партія Народних демократів, яка входить до коаліційного уряду, погрозила, що виступить з коаліції, якщо прем'єр Азеведо погодиться влаштувати офіційний бенкет в честь европейських соціялістів, які, до речі, є керівниками держав, або мають не абиякий вплив на формування політики у їхніх країнах.

Теодор Хай переобраний на голову Балтиморської Округи УНСоюзу

Балтимор, Мд. — В неділю, 14-го березня, тут в приміщеннях „Самопомочі" відбулися Річні Загальні Збори Відділів УНСоюзу Округи Болтимор — Вашінґтон — Річмонд, у висліді яких Теодор Хай був переобраний на голову Округи. Крім вибору нової Управи, збори вислухали звіти з цілорічної діяльности Округи і намітили пляни на біжучий рік. Головними промовцями на зборах були головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір і головний радний Евген Іванців, а радо баченим гостем був д-р Мирон Куропась, головний радний УНСоюзу і спеціяльний асистент президента Форда для етнічних справ, який прибув на збори з Вашінґтону із своєю дружиною Олександрою і синами Степаном і Михасем.

Теодор Хай

Збори, в яких взяли участь представники Відділів з Балтимору, Вашінґтону і Куртіс Бей, відкрив Т. Хай, а проводила ними президія в складі: Т. Хай, голова і Данило Пісецький, секретар. Після відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів Михайлом Хомою і його одобрення, Т. Хай започаткував звітування, стверджуючи, що в минулому році Округа придбала 55 нових членів та що всі члени управи брали активну участь в житті громади, популяризуючи УНСоюз. Члени управи були рівнож активні в Братському конгресі Мериленду — Вашінґтону, на річні збори якого запрошено Й. Лисогора на одного з головних промовців. Після звітів секретаря Округи Д. Пісецького і касира Івана Малка, збори уділили абсолюторію уступаючій управі на внесок голови Контрольної Комісії Остапа Зинюка.

До нової Управи, крім Т. Хая, ввійшли: Богдан Ясінський, Адам Ціздин і Лев Блонарович, заступники голови; Остап Зинюк, секретар; Іван Малко, касир. До Контрольної Комісії обрано Емануїла Притулу, голова, Данила Пісецького і д-ра Ярослава Гелету, члени.

Головний предсідник Йосип Лисогір, у своїй промові подав короткий огляд всебічної діяльности УНСоюзу у минулому році, відмічуючи рівнож вклад Округи в організаційний і фінансовий ріст організації. Він підкреслив конечність активної участи союзовців в житті громади і постійного зміцнювання українського зорганізованого життя.

Головний радний Е. Іванців, наймолодший член Головного Уряду в історії УНСоюзу, звернув увагу на зміни в житті громади і УНСоюзу в наслідок зростаючого числа молодих професіоналістів, яких слід приєднувати в ряди УНСоюзу та інших громадських установ і організацій, користуючи в

(Закінчення на стор. 5-ій)

Студенти ініціюють курс історії України на Нюйоркському університеті

Ню Йорк, Н. Й. (Р. С.). — Український Клюб при Нюйоркському університеті передав Комітетові Навчальної Програми цього університету плян курсу модерної історії України та петицію за влаштуванням такого курсу з підписами зацікавлених ним студентів. Плян курсу виготовив д-р Володимир Стойко, професор історії та директор Програм Російських та Східньо - Центрально - Европейських Студій Манґеттенського коледжу у Бронксі, Н. Й. Цей курс охоплював історію України від початку 20-го сторіччя аж до теперішнього часу.

Якщо Комітет Навчальної Програми університету затвердить цей курс, виклади його відбуватимуться вже в осінньому семестрі 1976 року. В програмі курсів, що їх ініціюють студенти, влаштовує Нюйоркський університет на власні кошти такі одноразові курси на бажання відповідного числа студентів. На підставі цієї програми були запропоновані на цьому ж університеті за ініціятивою студентів ще такі одноразові курси: „Кольоквіюм — Еміль Дікінсон", „Кольоквіюм — Віллі ям Фолкнер" та „Політика голоду". Рішення у цих справах Комітет Навчальної Програми буде проголошене вже в найближчих тижнях.

Всупереч протестам — ЗСА продадуть Єгиптові транспортні літаки

Вашінґтон. — Президент Форд прийняв в минулу середу на півторагодинній авдієнції численну делегацію жидівської громади в Америці під проводом рабіна Абрагама Шіндлера, яка протестувала проти заповідженого продажу Єгиптові 6 великих військових транспортних літаків типу С-130. Однак президент Форд відмовився відкликати дану Єгиптові обіцянку щодо тих літаків та переконував жидівських лідерів, що єгипетський президент Анвар Садат виявив велику відвагу, зірвавши договір „співпраці і приязні" з Совєтами, та що тісніша співпраця Америки з арабським світом, у першу чергу з Єгиптом, лежить в інтересі Ізраїлю. Президент з притиском потвердив, що ЗСА непохитно підтримує державну незалежність Ізраїлю. Жидівські лідери признали, що продаж Єгиптові тих 6 великих літаків не захитає рівноваги сил на Близькому Сході, але висловили страх, щоб це не було тільки започаткуванням дальших великих достав американської зброї Єгиптові.

ЗСА і СССР договорюються про обмеження штучних атомових вибухів

Вашінґтон. — Речники уряду ЗСА повідомили в середу, 17-го березня ц.р. пресових кореспондентів, що американські і совєтські представники, які вже від осени 1974 р. ведуть з перервами переговори про обмеження випробування атомових вибухів, нарешті прийшли до порозуміння і, після узгіднення деяких несуттєвих деталів, Уряди ЗСА і СССР зможуть підписати цей договір у визначеному речинці, тобто до 31-го березня ц.р. Поладжено вже також справу контролі і визначено число інспекторів, які мали б наглядати, щоб підписаний договір був збережений обидвома сторонами. Не розв'язано ще справи тривалости договору, персонального складу інспекторів і інші другорядні речі, які проте не стануть мабуть перешкодою до ще одного відкладення переговорів, які тягнуться вже майже два роки. Йдеться про обмеження випробування атомової зброї штучних вибухів під землею. На цю тему розпочались розмови кол. президента Річарда Ніксона і генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнева в липні 1974 р., бо договір про припинення штучних вибухів у повітрі і на землі був підписаний давно. Обидві сторони ніби бажають, щоб такий договір був підписаний, бо, як відомо, політика детанту в останньому часі значно прохолола.

Франція викинула совєтського шпигуна

Париж. — Згідно з розпорядженням французького уряду і за порадою французької розвідувальної служби, з Франції „випросили" совєтського шпигуна Євгенія Іванова, я-к-и-й, користуючись журналістичною виказкою, займався шпигунством в користь СССР, а також робив натиск на Андрея Синявського, відомого в Совєтському Союзі за його тверду поставу на політичних процесах і автора багатьох статей та спогадів, що друкувались за кордоном під псевдонімом „Абрам Терц". В яких формах проявлявся цей тиск на Синявського, що змусив французький уряд вхопитися аж таких драстичних форм, які можуть пошкодити відносно добрим французько - совєтським відносинам, у повідомленні не згадується. З натяків в пресі можна робити здогад, що Іванов намагався завербувати Синявського на службу КГБ і його завданням мала б бути „праця" серед російських еміґрантів. Синявський повідомив про ці намагання Іванова французьку поліцію і поліційні чинники, на підставі додаткових інформацій, ствердили безсумнівну шпигунську працю Іванова.

У Києві видали тритомник „Археологія Української ССР"

Київ. — Газета „Культура і Життя" з 29-го лютого ц.р. інформує, що колектив вчених Інституту археології АН УССР закінчив роботу над тритомним виданням „Археології Української ССР", яка вийшла з друку у видавництві „Наукова думка". Головним редактором цієї „ґрунтовної праці", як пише газета, є член - кореспондент АН УССР С. М. Бібіков, а до редакційної колеґії входили ще такі фахівці, як директор Інституту археології І. І. Артименко, доктори історичних наук В. Д. Баран, В. Й. Довженок, Д. Я. Телегін, О. І. Тереножкін, Ю. М. Захарук та інші.

Майже два десятиліття тривала робота над виданням, говориться в повідомленні, яке заїняло одне з провідних місць серед узагальнюючих досліджень у археологічній науці. І. Піоро і С. Васильченко, наукові співробітники катедри археології та музеєзнавства Київського державного університету імени Т. Г. Шевченка, які є авторами рецензійної замітки, кажуть, що „колективна праця українських вчених відзначається глибоким аналізом фактичного матеріялу, стрункою побудовою розділів, гарним художнім оформленням".

У другому томі „Археології Української ССР", подано характеристики племен раннього залізного віку та античних міст Північного Причорномор'я, а в третьому багато місця присвячено „ранньослов'янській і давньоруській археології". „Подано також, — інформує далі „Культура і Життя", — фундаментальний опис шедеврів архітектури живопису та інших пам'яток культури Київської Русі — колиски трьох братніх народів: російського, українського та білоруського". Очевидно, назва „російський, російського" і т.д. виступає все на першому місці, а дивуватись не треба, бо автори рецензії виразно відмічують, що „нове видання написане з позицій конкретно - історичного підходу до висвітлення поступального руху в розвитку суспільства (??), марксистсько - ленінського ставлення до наукових гіпотез. Йому властива принциповість, глибоко партійна непримиренність до всіляких буржуазних концепцій, ідеалізації минувшини тощо".

Це ствердження є наглядним доказом в першу чергу ненаукового підходу у приготуванні матеріялу.

ЗУСТРІЧ ІЗ КОЛИШНІМ В'ЯЗНЕМ КОНЦТАБОРІВ СИБІРУ

На знимці зліва на право: П. М. Панкевич, сотник У.Г.А., п. З. Мандич, голова Контрольної Комісії Братства Дивізійників, Проф. І. Телюк, керівник вечора, П. Корнель Креховецький, голова Станиці, п. Б. Антонишин, голова У.Н.Д. в Ню Гейвен.

Ню Гейвен. (І.Т.) Заходом станиці Братства Дивізійників і управи Українського Народного Дому в Ню Гейвені, дня 6 березня ц. р. відбулась доповідь п. Лева Федорука, колишнього засланця концентраційних таборів Сибіру. П. Л. Федорук, десятник 1-ої Української Дивізії „Галичина", будучи раненим під Бродами, попав у совєтський полон, де спочатку перебував в Києві, а відтак, будучи розпізнаним, що він був членом дивізії „Галичина" був засланий в Сибір де перебував 28 літ. Вечір відкрив п. Богдан Антонишин, голова УНД в Ню Гейвен вітаючи Л. Федорука і присутніх, з черги передав провід вечором проф. І. Телюкові, який підчеркнув рідкість такої зустрічі, як рівнож згадав про самих учасників бою під Бродами, де тисячі згинуло, багато перейшло до УПА, лишень щасливці повернули, але приблизно дві тисячі попало в полон до яких належав доповідач.

П. Лев Федорук в дуже цікавій розповіді насвітлив пережиття в різних таборах Сибіру від часу коли попав в полон, до часу свого звільнення і минулорічного приїзду до ЗСА.

Вечір закрив п. Корнель Креховецький, голова станиці Братства Дивізійників в Ню Гейвен. Після доповіді відбулася гостина для всіх учасників вечора.

Російська еміґрантка признає право України на самостійність

Париж. — Виступаючи в інтерв'ю для українських передач радіо „Свобода", поетеса Наталія Горбаневська, яка недавно вирвалася з совєтського пекла і яка коротко перед своїм приїздом на Захід була запроторена органами КҐБ до „психушки" за її політичні і релігійні переконання, заторкнула в розмові з кореспондентом українського відділу цілий ряд актуальних питань, між ними також національні питання в СССР. Інтерв'ю повністю опублікувала газета „Українське Слово" з Парижу, з якого ми передруковуємо тільки ті місця, які відносяться до національностевих питань в Совєтському Союзі. На початку таки треба сказати, що поетеса Н. Горбаневська належить до демократичного крила російських інтелектуалістів — противників сьогоднішнього режиму, тобто до групи оборонців людських прав, які стоять на платформі Загальної Декларації Прав Людини. На запит кореспондента радіо „Свобода", чи це крило російських опозиціонерів не матиме жадних заперечень проти відокремлення України від імперії, як що таке відокремлення стане можливе — Горбаневська відповіла: „Якщо такою буде воля українського народу — безперечно. Я не знаю, як може бути на практиці висловлена ця воля: чи це буде за якихось певних умов референдум, чи довге попереднє обговорення в пресі, чи вибори, чи рішення вільно обраного парляменту, — нині важко передбачити, що може статися в майбутньому. Але я думаю, ти, чи це справді воля народу, чи накинене рішення".

Н. Горбаневська вважає, що проблеми культури та національного самовизначе-

(Закінчення на стор. 5-ій)

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

Д-Р ВАСИЛЬ ГРИШКО ДОПОВІДАТИМЕ В Н.Й.

Ню Йорк. — Тимчасовий Секретаріят Конгресу Української Вільної Політичної Думки в ЗСА влаштовує тут в неділю, 21-го березня ц.р. о год. 6:30 по полудні в залі Українського Інституту Америки, 2 Схід 79 вулиця, черговий студійно-дискусійний семінар на тему: „Песимізм, оптимізм чи реалізм у політиці?". Доповідь на цю тему виголосить д-р Василь І. Гришко, порядком завершення дискусії над його попереднею доповіддю „Час на перегляд і час на зміни". По доповіді — питання і заключне слово прелеґента.

ПАНЕЛЬ В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н.Дж. — Заходами Відділу УККА тут в суботу, 20-го березня ц.р. о год. 6:30 вечором в УНДомі, 140 Проспект евеню, відбудеться Панель на тему: „Еволюція устрою УККА в питанні активізування української громади". Учасники: референт — мґр Я. Рак (в заступстві перешкодженого ред. З. Снилика); кореференти: ред. Я. Гайвас, мґр Р. Ільницький, і проф. д-р Є. Федоренко. Модератор — д-р Т. Крупа.

КЛІФТОН В ПОКЛОНІ ШЕВЧЕНКОВІ

Кліфтон, Н.Дж. — В неділю, 21-го березня ц.р. о год. 1-ій по полудні в парафіяльній залі тут, заходами парафії УПЦеркви св. Покрови, відбудеться Академія в пошану Тараса Шевченка, яка розпічнеться Панахидою. Участь в програмі беруть: С. Черненко — відкриття, Марія Вожаківська — святочне слово, дитячий і церковний хори, диригент Симон Вожаківський, діти парафіяльної школи — деклямації, пп. Є. Бабенко та В. Гавришенко — сольові виступи, при акомпаняменті диригента хорів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Фундація Р. Смука

У вчорашньому числі „Свободи" подано на першій сторінці широку вістку про створення українсько-американської фундації на науково-освітні цілі, щоб ушанувати таким чином тривким культурним ділом пам'ять їхнього передчасно померлого сина. Проте адв. Роман Смук з'ясовував перед гуртом представників Братських Союзів та наукових установ (його промову друкуємо поруч), що він і його дружина не ставляться до створеної ними фундації, як до родинної справи, що вони не думають будувати тільки живий пам'ятник на могилі свого сина, а що смерть їхнього сина стала тільки поштовхом до залишення поважного майна для науковців, студентів, дослідників, на видання творів, які збагачуватимуть нашу культуру, на охоплення тією Фундацією всіх ділянок знання, не тільки українознавчі студії...

Проте це великодушна ініціятива, яка не підриває існуючих наших високошкільних і наукових установ, а створює хіба шляхетне суперництво у тому самому доброму ділі сприяння зростові української культури в чужомовних країнах. Треба тільки привітати й подивляти подружжя, яке, втративши одинокого сина й спадкоємця родинного майна, придумало спосіб, щоби те майно стало публічною власністю, але й власністю української культури. Добробут української вільної громади в діяспорі не поменшується, а росте. Ця наша громада виявила вже подивугідну жертвенність, яка йде на різні цілі, залежно від поглядів і бажань жертводавців. Для кожного щось інше „найголовніше" і „найважливіше". Але, мабуть, таки погодимося, що збереження при українстві майбутніх наших поколінь, що народжуються і виростають серед чужомовного оточення, даючи їм змогу пізнавати історію й культуру батьківщини батьків і допомагаючи їм у студіях з українських грошових джерел, це таки найперша місія. Адвокат Роман і Стефанія Смуки з Чікаго, які своєю високою шістьциферною пожертвою на цю національно-культурну місію вибились у перший ряд жертвенности й безкорисливости українських людей, заслуговують не тільки на слова подиву і признання, але й підтримання ділом їхнього великого почину.

Хмари на Близькому Сході

Політичні аналітики і спостерігачі однозгідно погоджуються, що ситуацію на Близькому Сході, яка драстично погіршилась у зв'язку з довготривалою громадською війною в Ливані між мусулманським і християнським населенням, треба вважати загрозливою, яка, з огляду на заінтересованість Сирії і Ізраїлю, може закінчитись новою війною, головно тоді, коли Ливан і Сирія не погодяться на продовження реченця перебування у Голянських горах роз'ємних військових частин ОН, які досі виконували функцію посередника між ворогуючими сторонами. Такий реченець для військ ОН, чи як їх називають „мирного корпусу", кінчається 30-го травня ц.р.

З перспективою відновлення війни на Близькому Сході рахуються усі заінтересовані сторони, в тому також уряд ЗСА, який в останніх місяцях поклав чимало зусиль, щоб довести на цьому обширі бодай до спокійного миру. Додаткове зацікавлення уряду ЗСА випливає ще із того факту, що Америка стоїть напередодні виборів і президент Форд не бажав би, щоб у цьому виборчому році, та ще й у гарячих передвиборчих місяцях, треба було концентрувати увагу на новому конфлікті, а може навіть на новій війні, бо ж відомо, що Москва, розгнівана на Єгипет за зірвання мирового договору, не буде сидіти з закладеними руками і шукатиме пімсти. Не дивниця, що президент Форд і Державний департамент на чолі з Генрі Кісінджером, стосують сильну пресію в першу чергу на Ізраїль, який, на їхню думку, повинен в цій ситуації зберегти абсолютний спокій і вести еластичну політику. Очевидно, Ізраїль, який хоче запевнити собі дальшу військову і господарську допомогу ЗСА, немає двох альтернатив, і прем'єр Рабін, хоч і неохоче, погодився з політичними теоретиками Вашінгтону, що війна під теперішню пору не була б добрим виходом із ситуації. Хоч з другого боку Рабін загрозив, що коли сирійські війська вступлять на звільнені „мирним корпусом ОН" частини Голянського узгір'я, Ізраїль протиставить їм свою мілітарну силу. Маючи за собою Совєтський Союз, який все готовий підсилювати льокальні війни, Сирія і інші арабські країни, розпочали широку пропагандивну кампанію проти Ізраїлю і його „американських протекторів", закидаючи їм саботаж і підготову до війни. Ніби маємо мир, але він дуже хиткий.

Роман І. Смук

УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКА ФУНДАЦІЯ

Слово адвоката Романа І. Смука у справі Українсько-Американської Фундації, — виголошене 11-го лютого 1976 року на Конференції Представників Українських Братських Союзів в Америці, зібраних в Домі Українського Народного Союзу в Джерзі Сіті, Н. Дж.

Я надзвичайно вдячний Вам, що Ви, як представники наших Братських Організацій в ЗСАмерики, зволили явитися на наше запрошення на це засідання та вислухати і обговорити справу Українсько - Американської Фундації в пам'ять покійного Романа, — яка лежить глибоко на серці нашої родини, а яка, думаю, повинна заінтересувати наш український загал в Америці, а навіть поза нею.

Щоби зрозуміти краще підложжя, на якому зродилася думка створення цієї Фундації, — дозвольте мені з'ясувати коротко перипетії, які вона перейшла від самих початків.

Після смерти нашого одинокого сина Романа В. 1970-го року, яка, не треба згадувати, була великою трагедією для нашої родини, ми вирішили створити тривалу пам'ятку у вигляді стипендій для наших здібних незаможних студентів, і цією дорогою не лише допомогти їм здобути для себе вищу освіту, але також подати допомогу нашій українській спільноті зберегти свою культуру, власну національну ідентичність, як також хоронити її від цілковитого її знищення комуністичною Москвою.

Наші думки у початках кружляли коло ідеї скласти на цю ціль певні грошові фонди у одному із поважніших американських університетів. Між ними найбільш підходив нам Університет Міннесота з різних причин. У цьому університеті, між іншим, довгі роки працював проф. Олександер Грановський (тепер на емеритурі) український науковець - патріот, який своєю працею в цьому Університеті зумів зискати широку прихильність і популярність серед тамошніх кіл американських науковців-професорів не тільки до своєї особи, але, що головне, для добра української справи. Слід підкреслити, що більшість професорського складу була і є — скандинавського походження, так, що для них українська справа не була зовсім чужою, як це буває в інших університетах, тому можливо і початки праці проф. Грановського не були аж надто трудними. Заходами тогож проф. Грановського постава була при цьому Університеті велика бібліотека ім. О. Грановського, як також архів етнічних груп для етнічних студій в Америці. Там же у близькому сусідстві до Канади завершили свої студії сенатор Юзик та інші визначні канадійські українці.

Мої заходи і розмови з Борд оф Ріджентс того університету переконали мене вкінці наглядно, що українці чи інші можуть скласти свої фонди, але диспонувати ними можуть тільки університетські власті, на що я отримав виразну і недвозначну відповідь.

На мою думку, нам вистачає вже один університет з такою програмою. Також інші університети давали подібну відповідь, що, зрештою, мене вже не дивувало, бо, як ствердив секретар Борд оф Ріджентс Міннесотського університету проф. Чейз, таке правило існує у американських високих школах по відношенні до того роду фондів.

Мене, очевидно, не вдоволяла така ситуація, тому шукаючи кращого виходу, я скомунікувався з провідниками деяких інших національних груп, які поінформували мене, що невдоволені подібним станом університетських центрів і створили власні наукові національні фундації з власною самоуправою.

Між іншим, найповажніша і найстарша польська фундація (Косцюшківська) в Америці, створена ще у 1925 році на американських правних основах, річно субвенціонує польські студійні, наукові, видавничі цілі на протязі багатьох літ свого існування з прибутків від капіталів, вложених у цю фундацію.

Між іншим, за рік 1974-ий, крім видань наукових творів, допомоги професорам у спеціяльних студіях, у ділянці допомоги студентам, уділила її 470 студентам з Америки, які студіюють у різних університетах світу. Це хіба найкраща мова про корисність і потребу того роду інституцій для етнічних груп.

Литовська національна група розв'язала цю проблему у подібний спосіб і створила у 1962 році в Чікаго власну фундацію, котра сьогодні з дрібних пожертв має вже до диспозиції понад один мільйон долярів. Ціль її, подібна до згаданої польської, — зокрема піддержувати і продовжувати розвиток литовської культурної спадщини в Америці.

Про жидівські фундації, яких є дуже багато, і про їх корисну працю в хосен своєї групи і Ізраїльської держави, думаю, що не треба згадувати. Вона всім відома.

У висліді мого зацікавлення фундаціями, я знайшов, що в Америці існує під цю пору поверх 26,000 фундацій з капіталами приблизно 30 більйонів долярів, які видають на різні потреби, відповідно до своїх цілей, коло 2 більйони рік-річно.

Ото ж, чому наша спільнота в Америці не могла би спромогтися на таке благородне діло?

(Закінчення на стор. 6-ій)

Василь Маркусь

ЗЛОЧИННИЙ І НЕХРИСТИЯНСЬКИЙ АКТ

(У тридцяту річницю Львівського Синоду, 8-10 березня 1946 р.)

Цими днями проминув ще один круглий „ювілей", якого не відначається, але згадати треба: 30-ліття т.зв. Львівського Собору, що перевів формальну ліквідацію Української Католицької Церкви в трьох галицьких епархіях. Із зрозумілих причин ця дата не згадується українцями католиками, бо це ж ганебні роковини, це одна з найчорніших дат довгого переслідування Української Греко - Католицької Церкви Москвою від Миколи І до Йосифа Сталіна. З дещо інших причин промовчують цю дату у Ватикані, хоча ідеться про завданий удар не лише одній помісній східній Церкві, але і Святій Столиці, з якою ця Церква перебувала в єдності. В 1946 році безбожний уряд і послушна йому Російська Православна Церква цю єдність зірвала, а в Римі діють екуменічні кола, що готові з цим погодитися в ім'я якихось інших інтересів.

Мабуть одиноко будуть цю сумної слави дату відзначати в Москві, Києві і з їх наказу у Львові. Не лише речники режимової Церкви будуть прославляти акт з-перед 30 років, але головно безбожний уряд намагатиметься „святкувати" свою перемогу над українською національною Церквою, з'єдиненою з Римським Престолом. В один тон будуть зливатися промови мит. Філарета, тексти телеграм патріярха, писання офіційної преси Російської Православної Церкви й вимушені вірнопіддані заяви наших „навернених" братів в Україні, мовляв, велика історична кривда направилася, історія засудила Унію, народ Західньої України возз'єднався з „своєю Матір'ю, Російською Правосл. Церквою" тощо. Вистачить прочитати, що писав „Журнал Московської Патріярхії" та „Православний вісник" тому п'ять чи десять років, щоб мати повну уяву про цілий ювілейний „репертуар". Ще до того всього додасться, що Львівський Собор „раз назавжди" розв'язав справу унії і Української Католицької Церкви. Вона, буцімто, як чуже тіло на організмі нашого народу перестала остаточно існувати завдяки возз'єднанню українських земель і перемозі комуністичної Москви у Другій світовій війні.

Однак з-поза цієї димової заслони фальшивого тріюмфу буде пробиватися тверда дійсність, і так неприємна для режиму та послушної йому Російської Православної Церкви. А ця дійсність очевидна: Української Греко-Католицької Церкви не зліквідовано, вона діє як Церква катакомбна, її вірні, священики і єпископи не лише поза совєтською сферою впливу, але і на землях України далі ісповідують цю віру, за неї терплять, до неї признаються. Не зважаючи на великі жертви і постійні переслідування, українського католицизму не знищено, а та „віра батьків" далі жевріє і розростається. Не важливо, скільки цих явних ісповідників. Мучениками завжди є лише одиниці.

Доказів на існування Церкви в катакомбах аж забагато. Їх подає не лише Самвидав, не лише про це розповідають туристи з України і на Україну, але це підтверджують самі офіційні совєтські джерела. Російсько-большевицький уряд і чужа на Україні духово і національно церква не впоралися із своїми плянами. Львівський Синод не був ніякою перемогою, а це радше поразка і вияв політичного та морального банкрутства. Для історика і майбутніх поколінь ціла акція за „возз'єднання" греко - католиків стане злочином не лише супроти віруючих і значної частини одного цілого народу, але так само проти власних принципів і права тієї системи, яка це безправ'я вчинила. Скликання Синоду і його підготова, включно з діяльністю т.зв. Ініціятивної групи священиків, були нелегальними і злочинними. Безбожний уряд Сталіна пішов шляхами православних царів, які насилу навертали інакшевіруючих в ім'я російського православ'я. Це вчинив і чинять червоні царі в ім'я марксизму - ленінізму.

Так само Російська Православна Церква, що увійшла в незаконний шлюб із комуністичним Урядом, вкрилася ганьбою за акт ліквідації в 1946 р. і за все те, що прийшло по ньому. Ніодна справді християнська спільнота не може гордитися насильними діями над іншими християнами. Привертання силою — це вже історично забуті практики і сьогодні всі християнські спільноти від цього відмовляються. Єдиною є Російська Православна Церква, що таку мораль міжконфесійних взаємин заступає, а до того ще й змагає, щоб це насилля визнали й інші.

Правдиві християни, в тому й православні, засудили такі акти міжконфесійних взаємин. Колись засуджували з-поміж самих росіян політику царів супроти уніятів світової слави письменник Лев Толстой, публіцист Герцен, політик Мельгунов чи й наш земляк письменник Володимир Короленко. Сьогодні почули ми кілька голосів серед нережимної Росії — Солженіцина, Сахарова, Левітіна - Краснова, котрі визнали несправедливість, вчинену українцям католикам й засуджують переслідування християн чи то безбожниками чи також християнами. На жаль, цих голосів мало й вони несміливі. Вони не в стані регабілітувати хоча частину російської думаючої опінії та справжніх росіян - православних. На превеликий жаль, серед вільних православних росі-

(Закінчення на стор. 6-ій)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

МАШИНА, ЩО ЗМІНИЛА СВІТ

Нова революційна доба в розвитку технології світу почалася 30 літ тому в Мур Скул оф Електрисіті Пенсилванійського Університету в Філядельфії під час офіційної передачі представником Американської Армії першої електронної машини до обчислювання траєкторій стрілен великих гармат.

Її спорудники: проф. університету Пенсильванії Джан Брейнард, проф. Урсінус коледжу Джан Мочлі та науковий працівник електронної ляборатотії Мур Скул оф Електрисіті Престер Екерт назвали свою машину ЕНІАК (акронім слів: Електроник Нумерікел Інтеґрейтор енд Компютер).

На сьогоднішні часи, це була монструальна машина, довжиною 70 стіп, шириною 35 стіп та тягарем 30 тонн, що мала вбудовану в свою електричну мережу 18,000 електронних вакуумних ламп, які вирошували стільки тепла, що треба було заінсталювати в її приміщенні 10-тонновий повітрохолодник. Балістичні артилерійські траєкторії (шлях перебігу стрільна) вимагали завжди скомплікованих обчислень, зумовлених кривизною землі, напрямом та силою вітру, силою експльозійної речовини, відштовхом гармати та ротаційним рухом землі.

В часі 2-ої світової війни американська армія заангажувала тисячі молодих жінок, виключно для обчислень балістичних кривих. Але ті обчислення проходили дуже поволі, вистане згадати, що обчислення та накреслення однохвилинної траєкторії стрільна вимагало 20 днів праці.

Щоб приспішити ті довгуваті та виснажливі обчислення, командування американської армії, на пропозицію директора Військової Балістичної Ляборатоpії, замовило для цієї праці електронну обчислювальну машину в Мур Скул оф Електрисіті. ЕНІАК робив ті обчислення набагато скоріше, зате його програмування забирало від 2 годин до 2 днів часу. Крім цього, його пам'ять не могла дрівнюватися пам'яті сьогоднішніх компюторів, і те, що сьогодні виконує одна перфорована карта за 1 секунду, ЕНІАК-ові забирало одну годину. Але початок був зроблений і перший компютор світу став дійсністю. Правда, армія не мала з нього великої користі, бо він був переданий до її вжитку майже один рік по закінченні війни (15 липня 1946). Його перевезено остаточно до Балістичної Ляборатоpії в Абердін Прувінґ Гравндс в Мериленді, де він і досі стоїть, як музейний експонат. Його спорудники пішли різними шляхами. Екерт та Мочлі основували фірму Юнівек, яка почала продукцію компюторів в 1950. Юнівек, пізніше, відкупила за 500,000 дол. фірма Ремингтон Ренд, тепер Сперрі Ренд Ко. Великий поштовх в розвитку компюторів зробив винахід транзистора, що фактично започаткував модерну електронну індустрію.

Сучасні компютори перейшли через етап 3-ох технологічних генерацій.

1-шу технологічну генерацію становив період електронних вакуумних ламп (1953 - 1958).

2-ою ґенерацією компюторів був період транзисторів (напівпровідників), що заступили електронні лямпи та причинилися до мініятюризації компютерів ('58-60).

В 3-тій ґенерації компюторів, транзистори заступила „інтеґрована мережа".

У висліді постійного розвитку компюторів, скорість обчислення зросла з 15 обчислень на секунду (з електронними вакуумними лямпами) до 400,000 обчислень на секунду (з інтеґрованою мережею). Цей процес розвитку компюторів ще незакінчений, бо інтеґрована мережа, що з початку була заснована на т.зв. технології „ціпкої логіки", перейшла сьогодні на технологію монолітної системи. Основу цієї системи становить мікроскопічна, логічна система, спроможна виконати один мільйон обчислень на секунду.

В 1971 р. молодий інженер з фірми Інтел, використовуючи основу монолітної системи, винайшов мікропроцесор. Він, в основі, становить малесенький компютор, величини меншої за кістку цукру, що своєю потужністю та засягом обчислень не уступає ЕНІАК-ові.

Цей винахід відчинив широко ворота дальшому розвиткові компюторів та започаткував 4-ґенерацію, а щонайменше, нову хвилю його розвитку в напрямі його дальшої мініятюризації та здешевіння.

Гюлетт - Пекард та Ляборатоpії ВЕНҐ продовжують вже малі настільні та дуже надійні компютори, а фірма Ай-Бі-Ем впровадила також на ринок новий модель малого настільного компютора, що коштує дешевше за 10.000 дол.

В тому самому часі, науковці працюють над компютором з „оскілковою" пам'ятtю, мережу якої можна побачити тільки під електронним мікроскопом, при чому 1 квадратний інч тієї пам'яті вміщає поверх 5 мільйонів інформаційних знаків (битс).

Сподіються, що незабаром такий мініятюрний компютор буде виконувати 10 мільйонів обчислень на секунду, та буде в 1980 р. кульмінаційним завершенням ЕНІАК-у. Немає сумніву, що всі ті обчислення може зробити також органічний компютор нашого мозку, але електронний компютор виконує їх на мільйон разів скоріше, а що найважніше без помилок, і в тому ціла його краса, велич і перевага.

Валентина Юрґенко

ДВІ МАТЕРІ

(Оповідання)

V

Її думки перервав голос щебетливої Оксани, яка цілковито заволоділа Андрієм, — молоді вже укладали плян недалекого весілля.

Після скромного весілля молодята поселилися окремо —таке було бажання Оксани. Антоніна вже й раніше про це бажання знала і мовчки з ним погодилася, мовляв, чого ж їм перешкоджати, нехай влаштовують життя по-своєму. Обіцяли її часто відвідувати, не забувати, та й телефон завжди до послуг. Знайшла собі невелику хатню працю для заробітку, щоб не бути тягарем Андрієві, хоч він і заперечував проти того. Та все ж своя яка копійка буде!

Оксана радісно метушилася у своєму новому родинному гніздечку. Доповнювала затишок то вишиваною подушкою, то новою акварелею, переставляла меблі або сідала за старенькє піяніно і тоді бравурні мелодії вщерть виповнювали і кімнати і її саму — життєрадісну і щасливу. Не могла дочекатися поки Андрій повернеться з праці, щоб опромінити його іскрами свого щастя і райдужними бризками радости.

Одного дня Оксанину хатню метушню перервав телефон. Дзвонила старша пані — Савчинська, знайома Оксаниних батьків, від яких і довідалася адресу і телефон молодих Чуґаїв. Дізнавшись, що Андрія нема вдома, вона сказала, що вислала на їхню адресу фотокартку, надіслану Андрієві рідною матір'ю з України.

— Що? З України? — здивувалася Оксана.

— А ви хіба нічого не знаєте? — здивувалася й собі пані Савчинська. — Я вже давненько говорила з вашим чоловіком, ще перед вашим шлюбом, — подала йому радісну вістку, що його рідна мати, Софія, яка була на засланні, жива і розшукує його. Я знаю про це з листів своєї сестри з України, а тепер прийшла й фотокартка з написом мами для сина. Ваш чоловік, видно, поставився з великим недовір'ям до моєї звістки, бо мене він зовсім не знає. А ваші батьки й ми були разом у таборі, в Німеччині, вони мене добре знають. Погляньте на фотокартку і ви побачите, що Андрій — вилита мати. Переконайте його, щоб озвався до рідної матері, — вона так чекає на тепле слово від сина, якого безмежно любить. Думка про нього зігрівала її довгі, тяжкі роки. У вас, Оксано, жіноче серце, зрозумійте її! Писати можна через мене і мою сестру. До побачення!

Поклавши слухавку, Оксана оторопіла. Як це Андрій тримав у таємниці від неї, що в нього є рідна мати на Україні? Казав, що його мати померла, коли він був малим, — так сказав йому покійний батько. А виростила й виховала його ця матуся — Антоніна.

Розмова з Андрієм з'ясувала Оксані, що підозру й недовір'я вселила в нього мачуха, назвавши вістку провокацією, шантажем, бо й сама, наче, була в цьому твердо переконана. Тому Андрій і не хотів нічого говорити Оксані, щоб не завдавати зайвих хвилювань.

— Який шантаж? — обурилася Оксана. — Я і мої батьки добре знаємо пані Савчинську. Вона пише до рідної сестри — старенької жінки, яка знає твою маму, Софію, яка повернулася із заслання і застала порожнє й розорене родинне гніздо... Боюся, що хтось тут хворіє на манію переслідування!

Другого дня Андрій з Оксаною були обоє вдома, коли прийшов лист від пані Савчинської і фотокартка. Андрієві здалося, що він бачить якийсь дивний фільм, — з фотокартки на нього дивилося його власне обличчя у жіночій подобі. Такі самі темні очі й густі чарні брови, і той же трохи задерикуватий ніс, повні уста, — та все-все в цій жінці було йому знайоме!

— Так ти ж, Андрійку, точна копія своєї мами! — радісно вигукнула Оксана. — Кожна її рисочка відбилася в тобі. Чи можуть у тебе бути ще якісь сумніви?

Андрій довго вдивлявся у фотокартку, а на звороті прочитав напис: „Моєму любому, єдиному синові Андрійкові. Мама". Оксана відразу заявила, що Андрійко негайно мусить написати до матері й вислати їхню шлюбну фотокартку.

— А що скаже на це матуся? — заперечував Андрій. — Тато завжди остерігав, щоб я нічого й ніколи на Україну не писав. Він говорив це недаром. Я не маю права легковажити такими речами. Буду говорити з матусею.

Оксана спалахнула. Вона вже помітила, що свекруха заздрить їй, своїй невістці, яка забрала в неї Андрійка і мовчки, тяжко переживає і розлуку з ним і свою самотність. Оксана вважала це проявом материнського егоїзму. А тут іще ці вигадки про „шантаж" і „провокацію". Просто боїться, що Андрій прохолоне до неї, розвінчає її, як свою матусю, а в серці йому западе іскра любови до рідної матері — страдниці, яку силоміць кати розлучили з рідною дитиною. — А зрештою, як хочеш, — закінчила Оксана свою емоційну тираду. — Ти свою матусю любиш, у всьому їй потураєш і зробиш так, як вона хоче. Міг би зважити і на мою думку...

Андрій вперше усвідомив, що у дружини росла неприхильність до свекрухи. Згодом це могло перерости в одвертий конфлікт, а він опиниться тоді між молотом і ковадлом. — „Може все ще перемелеться", — потішав себе. Але в цих обставинах, тепер, він конче потребує матусиної поради.

Антоніна вже раніше непомильним жіночим інстинктом відчула невістчин холодок, але знала ніжну прив'язаність Андрія до себе і радо бачила його самого, без дружини, у своїй хаті. Ось і тепер чекає на нього. Дзвонив, що приїде порадитися у дуже важливій справі.

— Певно Оксана вже сподівається дитини і тоді без дівається дитини і тоді будуться, — подумала вона. Але „важлива справа" була зовсім іншою. Андрій дістав з кишені коверту, вийняв фотокартку і, помітно хвилюючись, подав матусі. — Це прислано мені сьогодні. На звороті — напис. Що це все значить?

Антоніна сиділа із закам'янілим лицем, лише руки їй тремтіли, коли розглядала фотокартку.

— Так, це — Софія, твоя мати. Ти подібний до неї. Але чи ти можеш бути певним, що цю картку прислала тобі твоя рідна мати, а не якась підставна особа? Ні ти, ні я не знаємо її письма...

Андрій висловив думку Оксани, що треба негайно написати листа і вислати матері свою фотокартку. Антоніну це вивело з рівноваги

— Що Оксана знає? Вона ще молода, недосвідчена, а каґебівська підступність — це для неї, як дитяча байка. Я знову пригадую тобі татові слова — нічого не писати до Совєтів, не мати жодних контактів. Моя тобі порада — сховай це фото і нікому нічого не пиши. До того ж може виявитися, що ми дістали громадянство під іншим прізвищем, а це вже судова справа, Андрійку. Ти можеш зруйнувати і своє і моє життя. Спробуй переконати й Оксану, бо вона подумає, що це мій лихий вплив на тебе, — багатозначно додала вона.

Якесь зачароване коло, — думав Андрій, ідучи додому. Хто ж має рацію — матуся, Оксана чи його далека й незнана рідна мати? Якщо справді вона жива і шукає в нього крихітки синівського тепла, то в його серці для неї цього тепла ще не було.

Матусина порада здалася Андрієві найлогічнішою і він вирішив покищо мовчати, а до пані Савчинської не дзвонив і, подякувавши за турботи, попросив до них більше не телефонувати. Мовляв, він матері не пам'ятає і мусить все добре обміркувати перед тим, як напише. Голос його в телефоні звучав холодно і відчужено.

(Продовження буде)

ПРОТОКОЛ

Нарад Річного Засідання Головного Уряду Українського Народного Союзу яке відбулося в днях 19-го до 23-го травня 1975 року на „Союзівці" в Кергонксоні, Н. Й.

(11)

ДИСКУСІЯ НАД ЗВІТАМИ ТА ЇХ СХВАЛЕННЯ
(Продовження)

Але так добре не є, бо ми маємо з цим будинком клопоти. До головного предсідника маю запитання, скільки ми тепер беремо чиншу за квадратову стопу, а скільки брали ми раніше, та чи будуть всі поверхи винаймлені і чи, (на підставі переговорів з проспектами), така можливість існує, є реальною? До головного редактора маю питання, чому маємо в терені стільки нарікань, що „Свобода" не поміщує висланих їй матеріялів? Чому не появилася сторінка ОДУМ, та чи головний редактор знає, що одумівці є у великій більшості членами УНСоюзу? (Зачитує листа від ОДУМ-у в справі сторінки з 15-го травня 1975). Долучуюся до завваг головної радної д-р Анни Чопик, чому у звіті головного контролера мґра Івана Винника були пропущені у списку дотації УПЦ і УВУ. Прошу мені вияснити, що схвалено і скільки з того виплачено досі всім установам та організаціям, згідно з винесеними рішеннями.

Головний радний проф. Тарас Шмаґала: Хочу поставити питання про ціни наших бондів, які в деяких випадках є на 11 до 14% нищими на ринку. Це виказувало б великі втрати в наших інвестиціях, коли брати до уваги, що різниця між номінальною, та ринковою ціною виносить близько 8,000,000 дол. Чи були проведені студії наших інвестицій, чи всі наші бонди мають ґарантію виплати, чи може деякі із них могли б бути невиплаченими? Погоджуюся з поглядом головного радного Євгена Репети, що організаційні справи є в нас найважливішими. Думаю, що ми в цій ділянці є найслабшими, та що при відповідно скріплених зусиллях ми мали б значно кращі досягнення в членській кампанії і тоді не мали б проблеми з довгами за наш новий будинок. На жаль, ми не присвячуємо організаційним справам досить часу та зусиль. Сказано тут, що обласні організатори не продукують і тому не варті платень. Я хотів би довідатися, скільки часу присвячує організаційним справам Головний Екзекутивний Комітет і маю запитання до головного предсідника та головного організатора, скільки вони мали спільних нарад над організаційними справами? Чи пробували ми для студій наших організаційних питань зустрінутися з іншими фахівцями цієї ділянки? Головному предсідникові заявляю, що ми готові його піддержувати, коли тільки це можливе, та коли будемо апробувати його дії, а будемо в опозиції до нього, коли б не погоджувалися з його акціями. До всіх учасників цього нашого засідання звертаюся із закликом, щоб всі ми піднеслися до висоти наших завдань понад наші політичні зрізничкування, бо це не є політичні партійні наради, на яких ми заявляємося за, або проти. Ми повинні мати на увазі в першу чергу добро УНСоюзу, а не персональні, партійні, чи політичні справи.

Головний радний Іван Одежинський: Організаційні справи є, без сумніву, найважнішими і ми не будемо мати клопотів з будинком, коли матимемо успіхи в організаційній праці. Головний контролер д-р Іван Скальчук каже, що треба зробити порядок із неактивними Відділами. Але, на мою думку, треба спершу перевести аналізу цих справ, заки будемо робити якісь рішення. Так же само треба приймати та аналізувати продуктивність наших організаторів, бо це цілком неправильно твердити, що мусимо тримати організатора, коли він не працює. Я сам завжди кажу, що коли, мене притисне потреба гроша, тоді я дам на рік 50 а навіть і 100 нових членів. Наша Головна Контрольна Комісія повинна випрацювати плян і дати вказівки, як можна розвинути наш Організаційний Відділ. До „Свободи" маю побажання, щоб вона більше заохочувала українців ставати громадянами ЗСА і включатися в політичне життя цієї країни. Так, ми повинні старатися мати більший вплив на політику Америки. Я так робив, коли допомагав українцям у Філядельфії ставати громадянами ЗСА і вписуватися в члени республіканської партії, а рівночасно всіх їх вписував в члени УНСоюзу.

Головний радний Євген Іванців: Прошу Вас про вирозуміння і терпеливість, бо це моє перше слово на цих нарадах. Почуваюсь до певної міри розчарований тим, що тут діється, та песимістичними поглядами на стан нашого УНСоюзу. Ми, молоді активісти, маємо більше оптимістичні погляди на ці справи в нашій громаді та на її майбутність, маючи певний досвід у громадській праці. Продавати, чи пропаґувати ідеї забезпечення можна на таких самих принципах, як це ми робимо в нашій активності СУСТА. Мої успіхи в студентських кругах завдячую професійному підходові до даних справ та старанням вдержувати постійний контакт шляхом особистих зустрічей та розмов. Нашими зв'язковими для контактів з громадою є „Свобода" та „Український Тижневик", але чомусь вони не міняються, щоб краще служити нашій установі та громаді. Чому „Свобода" та „Український Тижневик" ще досі не перепровадилися до нового будинку, та чому досі не змінено розміру — формату? Тоді коли потенціял цих газет є великий, бо навіть університетські газети мають багато оголошень, чому ми не можемо мати більше оголошень? „Український Тижневик" на чотири сторінки є абсолютно замалий розміром, бо ми маємо стільки активності УНСоюзу, молоді і спорту, що повинні розмір його побільшити. Наші видання повинні старатися досягнути якнайбільше нашої молоді, тому й повинні б навіть початково бути висилані молоді безплатно. Маю надію, що ми вийдемо з цих нарад з оптимізмом. Ми мусимо почати працю з професійним знанням, бо сама посвята тепер не вистачає. Я вірю, що ми вийдемо з цих нарад з відповідним пляном притягнути до праці професіоналів, щоб досягнути нашу молодь і приєднати її в члени УНСоюзу. Комерційні продавці забезпечення приходять до проспектів з різними таблицями і рисунками. Так само і ми повинні іти до проспектів відповідно підготовані, щоб переконати проспектів про користі членства в УНСоюзі. В теперішній ситуації наша молодь не бачить майбутності в УНСоюзі, коли мова про кар'єру праці в нашій установі. Коли молодь закінчує школи, її треба освідомити про вагу і ролю УНСоюзу, та відповідно вишколити, а тоді посилати на працю для УНСоюзу.

На цьому головний предсідник Йосип Лисогір закрив третю сесію річного засідання і заповів, що чергова сесія почнеться після обіду о годині 2:30 по полудні.

Четверта (пополуднева) сесія

10. ДИСКУСІЯ НАД ЗВІТАМИ ТА ЇХ СХВАЛЕННЯ
(продовження)

Наради цього засідання відкрив та ними проводив заступник головного предсідника д-р Іван О. Флис. Першого він попросив до слова головного контролера д-ра Івана Скальчука, який відчитав раніше затверджений текст телеграми до Блаженнішого Патріярха УКЦ кир Йосифа Сліпого, що прийняли учасники нарад оплесками.

Вслід за цим, на внесок головного радного інж. Анатолія Дорошенка одноголосно та з оплесками вирішено вислати телеграму до Митрополита Української Православної Церкви Високопреосвященнішого Владики Мстислава з наступним текстом:

His Grace Metropolitan Mstyslav.

Primate of Ukrainian Ortodox Church of USA 595 South Main St. Bound Brook, N. J.

It is with great pleasure that the members of the Supreme Assembly of the Ukrainian National Association at its annual meeting learned of the celebration of 33 years of your dynamic episcopal tenure. The entire Ukrainian community is fortunate to have in it's midsts a man of your stature and dedication, and we wish to take this opportunity to extend to Your Grace our sincere congratulations and best wishes on this important milestone in the history of our people.

Na Mnohi Lita Vladyko.

Joseph Lesawyer, President

Заступник головного предсідника д-р Іван О. Флис заповів, що вичерпано список зголошених дискутантів і попросив до відповідей головного предсідника Йосипа Лисогора.

Відповіді головного предсідника Йосипа Лисогора

Був ряд запитів, які повторювалися. Я попробував їх собі впорядкувати, щоб відповідати точка за точкою. Але, коли б я щось пропустив, або не дав задовільної — повної відповіді, тоді прошу мені пригадати. Тоді я радо дам більше вияснень особисто в розмові, або теж в другій черзі відповідей, бо ви матимете ще нагоду ставити другий раз запити, як це ми раніше постановили.

Першим дискутантом був почесний член Головного Уряду Іван Іванчук, який поставив ряд запитів про інвентар на Союзівці. Про справу інвентаря та про продаж алькоголю на „Союзівці" подасть йому докладні відповіді управитель „Союзівки" Володимир Квас. Я можу тут коротко запевнити Вас, що над цим усім є контроля. Також головному радному Андрієві Джулі відповість п. Квас на питання про прибуток — зарібок на продажу алькоголю на „Союзівці", який, на його думку є замалий. Я тут можу тільки подати, що наш продаж алькоголю не є чистим роздрібним продажем напитків, бо ми теж продаємо алькоголь пляшками. Але про це більше скаже п. Квас.

Почесний член Головного Уряду інж. Степан Куропась був вдоволений, що цим разом звіти були гостріші, як і тим, що сам „президент каже, що ми є в клопоті, коли мова про будинок". Ви самі можете переконатися по цифрах, що ситуація не є добра, бо є втрати, які на довгий час могли б нанести шкоду УНСоюзові. Але, ми маємо, слава Богу, дуже сильну організацію, так фінансово, як і під оглядом членства. Тому, як би воно не було, ми витримаємо, затиснувши зуби, та немає жадної загрози для нашої установи і її членства, бо ми певні, що УНСоюз буде завжди спроможний виконати всі свої зобов'язання. Але це ще не значить, що все є добре. Стан є злий, бо ми все працювали над тим, щоб будувати більшу резерву і щоб мати більшу фінансову силу, яка могла б допомагати нам поширювати і скріплювати наше громадське життя. Бо ми не є виключно забезпеченевою установою, хоч до нас ставиться так забезпеченевий уряд стейту Ню Йорку, вважаючи нас суто забезпеченевою установою. Цей уряд не хоче слухати про нашу культурну діяльність, чи про наші етнічні акції. Він тільки зацікавлений та оправдує наші видатки на чисто забезпеченеве підприємство. Він ставить ці справи дуже строго і навіть свого часу нам дораджував зменшити нашу надвишку резерви, бо така резерва, на його думку, була нам непотрібна. Але наш стейт Ню Джерзі має більше відчуття, що ми не тільки забезпеченева, але і братська допомогова та культурна установа. Все таки, коли ми у звітовому часі виказали менші прибутки з інвестицій, це вже наш клопіт і нам немає чого тішитися такою ситуацією. Тому нам треба тепер допомоги від кожного нашого члена, щоб ми рушили вперед з членською кампанією, бо наша установа тепер стоїть на місці. Ми повинні б звернутися до членів, щоб кожний з них приєднав для УНСоюзу хоч одного члена, бо тоді ми пішли б вперед і все було б в порядку. Це найпростіший спосіб збільшення членів, коли б наше членство пішло за таким нашим закликом. Інж. Степан Куропась слушно звернув увагу, що сам факт, що ми маємо більше долярів, ще не означає, що ми зробили поступ, коли брати до уваги інфляцію. Але про такий самий „поступ" в сумах долярів звітують численні установи, в першу чергу фінансові. Коли Дженерал Моторс збільшили свою продукцію на 10 чи 12%, а інфляція є 30%, то це значить, що вони не зробили жадного поступу. Коли ж ми порівнюємо приходи при допомозі відсотків та показуємо, що так збільшилися наші приходи, то ми все таки пішли вперед. Маєте рацію, що нам просити Бога про допомогу у фінансових справах незручно, бо Він має досить своїх клопотів. Але це вже такий наш звичай звертатися до Бога, якого ми найбільше в тому випадку просимо, щоб Він обдарував нас здоров'ям і витривалістю, щоб ми могли так перебороти всі перешкоди і виконати наші завдання. Хтось тут підповідає, щоб просити Бога про розум. Але це вже може було б надто багато просити про це Бога, щоб він ще мав звертати увагу на наш розум.

Я можу тільки потвердити, що це правда, що наша теперішня ситуація є до певної міри спричинена депресією. Бо ми маємо на продаж певні товари і хотіли б за них означену суму гроша, а тут тепер люди не мають грошей через депресію, чи рецесію, які нам не допомагають, а радше шкодять.

Інж. Степан Куропась звертав увагу, що головний предсідник і головний редактор зі собою не говорять. Бувають часом і такі ситуації, що ми і не говоримо, бо є різні ситуації. Ось тут була порушена справа календаря. Коли календар виходить в березні і головний редактор каже нам, що так є добре, то я тоді на це нічого не говорю, бо я не можу годитися, що це є добре. Бо як календар має вийти в листопаді, то що Ви хочете? Є такі ситуації, що воно доходить до того. Ми цього не закриваємо і говоримо просто з моста, бо ми ведемо підприємство, а не бавимося, щоб кожний робив собі що хоче. Очевидно, що у випадках, коли на такий стан є причини, ми мусимо брати такі причини до уваги, але ми теж і тоді мусимо брати під увагу те, чого вимагає справа. Про це вже тут говорив декілька разів головний редактор, який підкреслив, що справа не в тому, чи ми зі собою говоримо, але радше питання, як ми дискутуємо і як ми різні справи поладнуємо. Отже тут немає між нами жадної якоїсь спеціяльної проблеми.

Тут була мова про те, що „Сини Норвеґії" збільшили своє членство із 40,000 до 125,000. Так, їм це пішло дуже скоро. Але вони мали подвійних членів: забезпечених і тільки суспільних. Коли вони влаштовували прогулянки, в яких брало участь більше осіб, або влаштували прийняття для норвежців, де було їх 361, тоді вони всіх цих учасників записували як суспільних членів, вкладки яких виносили тільки по 1.00 дол. Отже їхні успіхи є, але не такі великі, як це вони показують. Може і ми повинні б так поступати? Словаки, це може одна організація, яка пішла значно вперед, але я про них докладніше не знаю, тому й не можу тут про це говорити.

Про стан винаймлених поверхів у нашому будинку хтось Вас пане інженере Куропась з Ню Йорку, чи з Ню Джерзі неправильно інформує. Від самого початку ми зайняли один поверх, четвертий поверх зайняв був банк, а на частині шостого був приміщений їх міжнародний відділ з адвокатами. Отже банк вживав вже тоді майже повні два поверхи, але від початку вже платив нам за три. Тепер банк віднаймає 5-ий поверх для Інтернал Ревеню. Місяць після нашого спровадження ми винайняли 7-ий поверх для Суспільного Забезпечення, а на восьмому вже тепер маємо двох льокаторів і сподіємося до кінця року винаймити решту цього 8-го поверху. Це є стан, який ми тепер маємо.

Були запити і тому треба тут згадати, що ми вже маємо майже певне домовлення з Радою Освіти міста Джерзі Сіті про винайм 30,000 квадратових стіп на 10-му і 9-му поверхах, один з них винаймлений повністю, а на другому 11,000 стіп. Так мали б ми винаймлені приміщення до 10-го поверху включно. Щоб до цього домовитися, ми мусіли дещо маневрувати, бо місто має тепер, як і кожне, фінансові клопоти, так що посадник і міські радні навіть відмовились від підвишок. Мали ми теж конкурента — сусіда, який пропонував винайм приміщень в ціні по 3.50 дол. за квадратову стопу. Тоді ми погодилися винайняти цих 30.000 квадратових стіп на 8 місяців безплатно, а потім в першому році за ціну 4.50 дол. за квадратову стопу, в другому — по 5.00 дол., а в третьому — по 5.50 дол.. Ширші наради Ради Освіти вже цей проєкт одобрили, а тепер ще мають затвердити це Директори Ради Освіти і вслід за цим їх голова підписати сам контракт. Так ми збільшимо чинш із 576,000 в цьому році до 746,000 дол. в 1976 році, бо крім Ради Освіти ще матимемо винаймлену решту 7-го поверху Суспільній Опіці. Тоді ми зможемо вже покрити з цього всі кошти вдержання будинку та оплатити всі відсотки за позичені гроші. Ми відчуваємо, що економічна ситуація настільки до кінця року поправиться, що ми ще до кінця цього року зможемо дальше винайняти приміщення в нашому будинку.

Згадував інж. Степан Куропась про погані інвестиції. Це залежить, які інвестиції мав він на думці. Чи із останніх років, чи з часу перед 20 роками, коли ми купували довгореченцеві бонди на 3.5%. Такі бонди дозрівають навіть у 80-их та 90-их роках і їх ціни тепер на ринку низькі, тому краще держати їх до дозріння. В тому часі, коли ми купували ці бонди, вони були найкращими, бо тоді в банках платили за ощадності по 2%. А ми, як установа життьового забезпечення, яка має радше зобов'язання виплат за 20 і більше років, не були зацікавлені бондами на короткий час, чи бондами, яких можна було б кожночасно згрошовити. В нас значно важнішим було питання певности інвестиції, тому бонди установ широкого вжитку були для нас найкращими. Факт, що ці довготермінові бонди мають тимчасову знижку в ціні, не має для нас такого значення, коли ми маємо зобов'язання — договори забезпечення на довгі роки.

Головний радний д-р Богдан Футей запитував у справі боргових зобов'язань. Наші боргові зобов'язання чомусь він зв'язав із забезпеченевим урядом стейту Ню Йорк, Але ці боргові зобов'язання не мають нічого спільного із цим забезпеченевим урядом. До цього мала б радше щось федеральна установа (комісія), яка контролює інвестиції. Ми з впровадженням в життя боргових зобов'язань знали, що їх можна б тільки предложити до затвердження цій федеральній комісії. Тільки що ми рішилися пропонувати ці зобов'язання лише нашим членам і не вважали за потрібне їх реєструвати та апробувати в цій комісії, так довго, як ми їх не пропонували нікому поза членством публічно. Коли ж нам опісля звернули увагу, що проголошування в „Свободі" можуть вважати публічним пропонуванням зобов'язань всім читачам, ми перестали їх проголошувати. Але ми одержали від самих наших членів, навіть без дальших проголошувань, 792,000 дол. на такі наші боргові зобов'язання. Професійна порада може була б потрібна і добра, але ми і без того сподівалися скорого відгуку серед членства, що частинно оправдалося. В тому часі серед нашого членства, а то і серед членів Головного Уряду, поширював хтось вістки про погану ситуацію УНСоюзу у зв'язку із новим будинком. Ця ситуація не була пригожою для пропаґування зобов'язань, але ми, без огляду на ці ускладнення, одержали суму 792,000 дол. Ці наші зобов'язання будуть всі платними 31-го жовтня 1979 року, навіть коли вони будуть видані членам тепер, чи і пізніше.

Було питання про введення „дайрект біллінг", тобто про збірку вкладок Головною Канцелярією прямо від членів. Ми не пропонували цього на останній Конвенції, але ми про таку можливість говорили зі Статутовою Комісією і так це питання після дискусії залишили. Секретарі Відділів висловлювалися сильно проти цього, бо це заторкало їх винагороду за збірку вкладок у висоті 8.5%. Все таки ми обговорювали цю справу з Фінансовим Відділом та головним касиром і маємо намір почати таке пряме збирання вкладок в недалекій майбутності, спершу з членами занедбаного Відділу, якого урядовці не вив'язуються із своїх завдань. Почнемо від цього одного Відділу і будемо це робити у випадках труднощів із підшуканням Відділам секретарів. Коли ця проба нам вдасться, тоді будемо продовжувати акцію в тому напрямі, беручи до уваги, що таке ведення рахунків з членами буде для нас більше продуктивним і менше коштовним. Відносно того питання, чому не було прапору УНСоюзу на нашому будинку, можу потвердити, що так було, що ми не мали прапору на нашому будинку в дні 22-січня цього року. Це був наш святочний день і наші бюра були замкнені, тому ми не повісили прапора на нашому будинку. В наступному році, тому що ми вже маємо суперінтенданта і другий персонал, як також сторожів, ми подбаємо про те, щоб прапор був вивішений на будівлі. Ще одна справа, коли ми говоримо пра вивішення прапору: Пані і Панове, чи вам це подобається, чи ні, ми змінили, як вам відомо, наші оголошення. Спочатку ми проголошували бюрові приміщення до винайму в Українській Будівлі в газеті „Ню Йорк Таймс". Ми будемо і дальше називати цей будинок Українською Будівлею, Але ми не мали жадного успіху з нашими оголошеннями. Майже кожний, коли мова про більші підприємства, не був прихильний до наших оголошень, коли ми називали наш будинок Українською Будівлею. Коли ми до таких підприємств зверталися і вони чули назву Українська Будівля, вони відповідали, що, добре, добре, ми вас покличемо і потім буцімто про нас забували. Ми мусіли взяти це до уваги і тепер ми більше не вживаємо назви Української Будівлі в наших оголошеннях, тільки скорочення назви будинку Української Корпорації Відбудови Міста, яка має початкові англійські букви U.N.U.R.C. Мусимо так поступати принайменше так довго, як довго, маємо порожний будинок. Це не значить, що ми якнебудь здаємо свої позиції, бо ми напевно з них ніколи не зрезиґнуємо. Але в такій ситуації ми мусимо поглянути в очі фактам і так поступати, застосовуючи згадану тактику.

Головний радний Євген Репета поставив ряд питань відносно вартісних паперів, їх номінальної ціни та ринкової, та про втрату інвестицій на акціях (стаках). Ми не інвестували багато гроша в стаках, ми купили були „Мючуелс Фондс" і „Ріел Стейт Інвестмент Іссю", яких ринкова ціна тепер впала дуже низько. Але вони так же само мають потенцію відзискання вартости, бо коли ми їх дальше тримаємо і ці корпорації існують дальше, а економічна ситуація поправиться, тоді прийде підвищення ринкової ціни цих стаків. Довгі роки ми не робили інвестицій в стаках, бо вважали їх рисковними інвестиціями, але нам дорікали тому два і більше років, ще коли головними касирами були Кокольський та Пуцило, чому УНСоюз не іде на вищі зиски інвестиціями в стаках. Казали нам, що в часі інфляції малі відсотки зисків від інвестицій не можна взагалі вважати зисками. Тепер ситуація знову змінилася і знову кажуть, що найпевнішою та найкращою інвестицією є ощадностеве конто, яке дає по 5½ або 6% зиску. Після постійних дорікань ми зробили інвестиції в стаках, а тепер їхня ринкова вартість впала на 80%.

На питання, чи користаємо з порад фахівців інвестиційного діла, можу потвердити, що так. Ми засягаємо порад в інвестиційних дорадників фірм Меррил Линч і Дін Віттерс, в яких працюють українці Володимир Бакад і Василь Мудрейко. Це не поради від тих, які нам продають бонди чи стаки, але від фірм, які роблять аналізи ринку. Засягали ми поради у відомій фірмі Істман Діллон, яка зробила аналізу наших інвестицій та похвально їх оцінила. Ми маємо теж приятелів, директорів банків, як президента Коммершіял Траст Компані оф Ню Джерзі Баба Свансона і президента Фирст Джерзі Нешенел Банку директора Стентона, з якими зустрічаємося часто, майже щодня на обідах, і в них, як близьких приятелів, засягаємо інформацій та порад у фінансових та інвестиційних справах. Але і вони не є генії, бо і вони тепер потерпіли певні втрати, так як і багато інших і до певної міри ми також. Ми не маємо спеціяльного аналіста, який би нам давав за добру заплату постійні поради, але ми маємо завжди можливість дістати добрі поради від згаданих осіб.

Головний контролер мґр Іван Винник дуже докладно зібрав всі дані про справи нашої будівлі. Він інтерпретує ці цифри, так як він їх оцінює. Як ви знаєте, ми мали таку саму дискусію над цими справами на Конвенції. Він твердить, що коли ми інвестували в будинок певну суму гроша і не маємо від цієї суми відсотків, то ми, очевидно, поносимо втрату. Це правильно, бо це втрата наша на інвестиції. Але так же само, коли б ми купили стаки IBM, які потім втратили б на вартості, тоді ми теж мали б втрату в інвестиції. Але, коли ми не продаємо зараз такого стаку, то ми не маємо ще втрати. Треба тільки ствердити, що наші інвестиції не приносять нам сподіваних зисків, але не втрати чогось того, що ми вже мали. Це є інвестиція, яка не продукує. Коли б цей будинок був заповнений, ми мали б 1,320,000 дол. чиншу, але через те, що він не заповнений, наш чинш значно менший. Ми в звітовому році втратили, коли мова про гроші, 160,318.76 дол. і це була наша фактична втрата, з тим, що ми не дістали жадних відсотків від нашої позички на будинок, якої сума вже була 7 і 7 з половиною, а тепер дійшла до 8 мільйонів долярів. Коли б ми почислили по 7% від інвестиції в минулому році 7,500,000 дол., це виносило б разом із 160,318.76 дол. дещо більше, як 685,000 дол., що було б втратою відсотків (сподіваних) він нашої інвестиції. До того дійшли б ще податки, що їх ми платимо постійно в січні, в сумі 60,000 дол. Отже все це далеке від 1,320,000 дол., як це тут представляють, бо тільки 745,000 дол. Тільки тоді, як хочемо числити, що така інвестиція повинна б принести більші відсотки, можна б дочислитися такої високої суми втрат. У звітовому часі наш пересічний відсоток від інвестицій виносив 3.8% і був меншим, як в попередньому році. Це оправдане тим, що ми в попередньому році мали відсотки від цієї суми, а в звітовому році ми не дістали жадних відсотків від позиченої на будівлю суми 7,500,000 дол.

Головний радний Євген Репета має рацію, що організування членів є базою нашої установи. Але теж правдою є, що треба завжди розглядати поруч видатків на організаційні справи також організаційні успіхи, які мали б оправдати ці наші видатки. Це правильно, що нам треба інвестувати гроші, і то навіть більше гроша в Організаційний Відділ, але такі збільшені видатки вимагають успіхів в організаційній праці. Я тверджу, що з нашими здібностями і з нашими можливостями приєднування на рік 4,500 членів не можна вважати жадним успіхом. Ми мали силу і мали апарат, які повинні були давати нам багато більше. Отже тут слушні завваги дискутантів, що цю проблему треба якось розв'язати, бо на такій базі, як в останніх роках, ми не можемо дальше вести нашої організаційної праці. Прошу тільки звернути увагу, що значить інвестувати гроші в організаційні справи, а що значить втрачати гроші без сподіваних успіхів за цей вклад. Коли ми маємо виплачувати пів мільйона долярів на Організаційний Відділ, то ми повинні б мати вигляди, що принайменше цих пів мільйона грошей колись нам вернуться. Бо видавати гроші на організаційну роботу, а не вимагати продукції, це вже не можна назвати доброю господаркою і це вже не є інвестицією. Зі збільшеними організаційними видатками ми мусимо ставити тверді вимоги, що вже нині, чи завтра ми мусимо за ці гроші мати успіхи. Коли, ви пане Репета працювали в американській комерційній забезпеченевій компанії, то Ви знаєте, що коли після трьох місяців Ви не мали успіхів, то вони Вас дальше на такій платні без продукції не тримали б.Коли по трьох місяцях комісове від забезпечених осіб не досягає суми виплаченої Вам платні ,тоді вже комерційна компанія не схоче дальше держати Вас на платні, бо вона вимагає продукції. Головний радний Євген Репета має рацію, що коли ми не переведемо тепер якоїсь зміни в організаційній праці, то може бути з нами зле.

Головний радний інж. Мирослав Кальба заторкнув справи старого і нового будинку та поставив питання, чому досі „Свобода" не перенеслася. Були на це дві причини. Першою була справа продажу старого будинку, який попереднє річне засідання рішило продати за ціну 260,000 дол. Фірма „Колґейт" була зацікавлена його купити. В нашому старому будинку і двох сусідніх будинках ми маємо разом інвестованих біля 160,000 дол. нашого мастку, а оцінена вартість в місті виносить 120,000 дол. Отже наша ціна, як бачите досить висока. Коли б будинок був порожний, тоді „Колґейт" мав би змогу ще більше торгуватися за ціну, бо ми вже цього будинку не вжива-

ли б. Другою причиною було те, що ми змінили пляни, якими машинами будемо працювати (друкувати) в новому будинку. Ми рішили закупити офсетові машини, тоді теж рішили відповідно достосувати до цього поверхи „Свободи", а на це все треба було нам більше часу. Вкінці ми видали чимало гроша на перепровадження та устаткування Головної Канцелярії і тому ми хотіли перенести видатки на устаткування „Свободи" на черговий рік, щоб не мати всіх видатків у цьому самому році. Тому ми не спішилися. А тепер ще дальше маємо до вирішення, які машини будемо вживати на місце наших лінотипів, бо маємо пропозиції закупити різні машини. На всякий випадок причина не є в тому, що (як може хтось десь каже) ми сваримося з редактором. Бо навіть коли б ми і сварилися, то я не міг би нічого іншого робити, як старатися вже „Свободу" до нового будинку пренести. Наші рішення ми базуємо на твердих фінансових, економічних фактах, про які я вже згадував, а не на тому, чи ми сваримося, або, як хтось пробує навіть казати, що ми може „Свободи" в новому будинку не хочемо. В останньому часі „Колгейт" здержався з переговорами про купно старого будинку, бо він мав клопоти із спробою обгородити свою фабрику дротяним парканом, проти чого запротестували сусіди. Але ми з керівниками цієї фабрики зустрічаємося і про різні справи говоримо. З цього бачимо, що „Колгейт" потребує цих наших старих будинків, і тому треба терпеливо чекати на їх оферту.

Відносно Альманаху ,який спізнився, не можна знайти жадного оправдання. Ми не погоджуємося в даному випадку з головним редактором, але не можна казати, що через цю різницю думок була між нами якась експльозія, чи щось подібного. В Організаційному Відділі, як твердить інж. Кальба, ми повинні мати більше обласних організаторів і ми з цим погоджуємося. Тільки, що обласний організатор мусить вже давати за свою платню певну продукцію. Коли б ми збільшили видатки на обласних організаторів, а продукція членів не збільшилася, то нам таких людей в терені не потрібно. Коли нам кажуть, що організувати членів є дуже тяжко, то ми можемо признати, що ми про це знаємо. Але ми також знаємо, що є цілий ряд забезпеченевих установ, яких продаж життьового забезпечення збільшилася за рік на 15 а то і 20 відсотків. Минулий рік був в історії життьового забезпечення найбільш успішним досі роком. Власне тому, що є інфляція ,люди почали здавати собі нагло справу з того, що саме тепер життьове забезпечення має величезну вартість.

Кажете, що на Конвенції ми були рішили закупити образи від мистця, який мав там виставку. Я розумію, що ми рішили передати цю справу Головному Екзекутивному Комітетові, який мав би закупити образи в того, чи іншого пана. Це мали б бути відповідні образи, які мали б прикрасити нашу будову. Досі ми були в такій ситуації, що ми не мали покищо фондів на такі „люксуси". Пропозицію інж. Кальби, щоб вислати президентові Фордові телеграму, я вповні піддержую і ми до цього напевно ще повернемось.

Головний радний д-р Мирон Куропась звернув увагу на те, що я в своєму звіті згадав, що політичні проблеми в країні та у Вашінгтоні відвертали нашу увагу від праці для дальшого поступу. Ці політичні події не відвертали моєї уваги від важливих справ УНСоюзу. Я може був дечим трохи зажурений, але ці події відвертали увагу наших членів і наших громадян, так що замість підписувати аплікації, вони журилися Вотерґейтом і тим, чи Ніксон зрезигнує, чи ні. Я особисто найменше журився Ніксоном, бо ми мали намір вибрати на його місце у Вашінґтоні демократа, так чи інакше. Але економічні справи були перешкодою не тільки у забезпечуванні нових членів, але навіть у збиранні вкладок вже забезпечених членів.

Коли я говорив про те, що ми повинні і будемо використовувати в нашій праці наш будинок, я мав на увазі, що всі, хто оглядають наш будинок та околицю, хвалять його і ним справді захоплені. Відвідувачі на 100 відсотків апробують поставлення цього будинку і тому ми можемо ним хвалитися, як це робить, наприклад „Пруденшіял". Ми не будемо говорити про „кусень скали", але будемо казати, це наш будинок і ми ним можемо вести пропаганду УНСоюзу.

Д-р Мирон Куропась твердить, що в моєму звіті немає поданих розв'язок на наші проблеми, та запитує, які наші пляни та цілі на майбутнє, як також, які пляни для головних радних. Коли Ви готові працювати, ми Вас радо вітаємо і скористаємо з Вашого знання і досвіду. Нашою ціллю є від початків існування нашої установи скріпити нашу установу збільшенням членства, навіть більше уваги кладемо на число членів, як на суми забезпечення. Бо ми можемо тим краще і більше ефективно працювати, чим більше в нашій установі членів, як теж чим більше осіб зацікавлені нашою долею тут, чи нашою Батьківщиною — Україною. Наша зорганізованість дасть змогу нашим молодим членам іти вперед до нових досягнень і на високі становища, бо за ними буде більша наша сила в числі членів і більша піддержка моральна та матеріяльна. Наші надбання, наша сила, повинні бути базою допомоги нашому членству і нашим громадам тут, та нашому народові в Україні. Наша сила ,наші впливи допомагають нашій молоді іти вперед. Наші рекомендації і впливи дають змогу молоді дістатися на кращі університети, а потім на кращі пости в цій країні. Цим не треба спеціяльно хвалитися, але треба тут підкреслити, що з більшою силою ми маємо можність допомагати нашій молоді пробиватися вперед і взагалі нашому народові добиватися кращої долі і тут і там в Україні.

Які я маю пляни для членів Головного Уряду? Очевидно, що такі пляни маю. Головні урядовці кожний зокрема повинні стати експертами братського життьового забезпечення, бо тільки тоді можете принести якнайбільше користи УНСоюзові та нашій громаді. Коли ж мова про компетицію, я не той, з ким треба конкурувати. Коли ви станете експертами і матимете досвід в цих справах, ми хотіли б, щоб ви це проявили і використали в терені, працюючи для УНСоюзу. Коли головна радна Текля Мороз заявила тут, що вона не знає що має робити, мушу на це їй відповісти, що я не казав їй кандидувати на пост головного радного. Коли вона кандидувала на головну радну, вона казала, виберіть мене, бо я хочу працювати для добра УНСоюзу. Бо я маю досвід і я є здібна зробити багато корисного для УНСоюзу на пості головного радного. А рік пізніше вона приходить тут на наради і заявляє, що вона не знає, що має робити? Це ключ до розв'язки наших проблем. Кожний із вас, учасників цих нарад, має свої відповідальности супроти УНСоюзу.

В тому місці зголосився до слова головний радний д-р Мирон Куропась і попросив головного предсідника, щоб він не говорив, як батько до дітей, „робіть так, щоб було добре", але вказав головним радним, що робити і як робити, щоб було добрим і корисним для УНСоюзу.

Після цього головний предсідник Йосип Лисогір продовжував свою відповідь: Про ці справи можна б більше говорити, коли на порядок нарад прийдуть внески та ухвали. Але ми можемо вже і тепер про це коротко згадати. Коли ви готові до праці та хочете в ній використати свій досвід, почніть з організаційної праці в вашому терені. Наприклад, ми кажемо, що кожний Відділ повинен придбати на місяць хоч одного члена. Це вже конкретний плян, до виконання якого ми приступаємо. Тоді ми кажемо, що у вашій околиці, в Чікаґо, є 6 чи 7 Відділів, які зовсім не є активними. Власне тут ми хотіли б використати ваше знання і досвід, щоб ви присвятили їх цим Відділам, бо вони повинні зробити щось конкретного для УНСоюзу та громади. Головні урядовці повинні на місцях старатися більше впливати на місцевих секретарів, щоб вони присвячували більше часу та уваги приєднуванні нових членів.

Головний радний д-р Мирон Куропась звернув увагу головному предсідникові, що для зрушення праці з місця треба пляну і фінансів, а в кожному випадку, коли такі пляни представлять Головному Екзекутивному Комітетові, від централі приходить відповідь, що на це немає грошей. Нам треба більше організаторів, нам треба переконати наших людей, що наше забезпечення є найкраще, а на організаторів і на таку рекляму треба грошей. Треба інвестувати гроші в організаційні справи, щоб потім можна продати грамоти забезпечення з вкладками на мільйон і більше долярів.

Головний предсідник Йосип Лисогір: ми говоримо не про ці самі справи. Треба наперед ствердити, що робиться в терені, в поодиноких місцях, в дусі фратенальського му для членів і громади. Для прикладу можу показати звіт Лісників Канади ,яких вся братська діяльність базована на праці Відділів на місцях. Вони мають тільки сім кляс забезпечення, коли ми маємо п'ятнадцять. Вони не роблять більше, як ми, але представляють дуже гарно свою діяльність в брошурці — звіті зі знімками. Ми маємо „Союзівку" та допомоговий фонд, ми маємо газету для молоді „Український Тижневик", ми маємо газету для дорослих, журнал для дітей і маємо чим похвалитися. Андруй Джула каже, що вони мають організаторів. Очевидно, що вони мають організаторів, але ці їхні організатори самі себе оплачують своєю продукцією. Погляньте на їх звіт, тоді побачите, що там діється. Це моя відповідь, що ми мусимо виказувати більше зацікавлення справами УНСоюзу в терені, в поодиноких місцевостях, а ми ще досі маємо особи в Головному Уряді, які не знають, які ми маємо кляси забезпечення, та також не знають, що ми робимо. Деякі організатори теж не були спроможні схопити основні дані про наші грамоти забезпечення і все те, що ми даємо членству. До радних наше звернення, що вони мають нам радити і ми чекаємо на їхні поради та допомогу в терені. Коли маєте якісь інформації з терену, які нам допоможуть в плянуванні та виконанні завдань, пришліт нам до Головної Канцелярії, а ми вам будемо за це вдячні, та будемо старатися використати, які наші напрямні для дальшої праці. Кажете нам, щоб ми не нарікали на наш персонал. Ми не нарікаємо на ввесь персонал, бо ми маємо чимало працівників, які виконують свої обов'язки як слід і ми ними вповні вдоволені. Питав д-р Мирон Куропась, які функції маємо для нього. Ми маємо для нього чимало праці, коли б він був більше зацікавлений життьовим забезпеченням. Але ми маємо теж потреби — браки в пресі і публікаціях, де можемо використати знання і досвід д-ра Куропася. Бо нам треба якось зацікавити УНСоюзом нашу молодь. Ми співпрацюємо з молодечими організаціями, публікуємо їхні сторінки у „Свободі", маємо для молоді „Союзівку", та шукаємо способів зацікавити молодь союзовою діяльністю і переконати її перебирати провід у наших Відділах. Покищо ми не мали великих успіхів, бо молодь більше цікавиться маніфестаціями, акціями в обороні Мороза та інших, а все ще не включається так масово й охожати піддержку від головних радних в починах, які на чо в працю УНСоюзу. Я радію заявою, що можу одеріх думку, заслуговуватимуть на допомогу.

Головний радний Василь Дідюк заявив, що він не розуміє звіту галовного предсідника, але не сказав чому і я не знаю, що йому в такому випадку відповісти. Він каже, що в моїх звітах є дуплікація і це правда. Я даю загальний огляд нашого підприємства, який включає різні ділянки, про які точніше звітують другі члени Головного Екзекутивного Комітету. Дуплікація ця маже більше в цифрах, але я падаю свій власний погляд на ряд справ, і цей погляд часто різниться від поглядів на ці справи других урядовців. Кажете, що наші заклики є неґативні. Не думаю, що вони неґативні, як ми кажемо, що організатори за платню з видатками (коштами) разом 15,000 дол. річно повинні давати за це продукцію стільки проданого забезпечення, щоб його сума сягала 1,000,000 дол. без акцидентового забезпечення. Вони мусять за такі гроші давати продукцію, яка оправдувала б їхні платні та кошто. Коли забезпеченеві аґенти дістають за працю комісове, то таку компанію вже не цікавить, чи він тратить ці гроші на бенкети, чи інші імпрези, в яких бере участь. Тому і ми не можемо фінансувати участи наших організаторів, чи головних урядовців в українському громадському житті. Наші громадяни патріоти роблять це за свої гроші то і ми повинні брати участь в громадському житті на стій кошт і дати громаді кожний щось від себе. Чомусь закралася в нас друга нездорова думка, що особа в уряді вже не має особистих обов'язків брати участь в житті громади, а коли вона має піти на бенкет, ювілей, чи імпрезу, за це мала б платити його установа, бо він вже це робить, як репрезентант УНСоюзу. Такий урядовець не повйнен бути звільнений від громадських обов'язків, а навпаки, він повинен тоді взяти на себе два рази стільки громадських обов'язків, бо він працює в українській установі.

Відносно поїздки делеґатів з Конвенції до нашої будівлі можу запевнити вас, що ніхто нікого не силував туди їхати і поїхали туди делеґати, які добровільно зголосилися на цю прогулянку. Що більше, поїздку цю потвердили на залі делеґати Конвенції, коли було поставлене запитання, чи її влаштовувати. Конвенційний Комітет запляпував був такі дві поїздки: одну до Української Будівлі, а другу на оглядини міста Філядельфії. Поїхали делеґати, які хотіли побачити будинок. Вони заплатили самі за автобуси, а тому, що вони до Джерзі сиґі довше їхали, дістали перекуску, кошт якої покрив УНСоюз, бо ми приймали цих гостей як принимаємо також інших представників різних українських організацій. Коли мова про музику, яку тут назвали циганською оркестрою, то про цю музику постарався п. Квас і ці члени оркестри працівників „Союзівки" не взяли за це жадної заплати.

Головна радна Анна Гарас питала, чому від УНСоюзу та від УККА був цей самий делеґат на бенкеті Союзу Українок Америки. Вона теж питала, чому її не назначують, як делеґатку УНСоюзу. Ми маємо різні випадки. Можу теж тут потвердити Вам, що ми маємо такі випадки, що після запрошення на письмі телефонують до нас і просять нас, щоб ми не вислали їм такої, чи іншої особи. Кажуть нам, пішліть нам когось іншого. Мене також часом хтось не хоче і ми висилаємо тоді когось іншого. Коли ми призначили були вже свого делеґата, а потім УККА попросив цього ж представника репрезентувати і УККА, то ми вже за це не відповідаємо. Я можу тут відповідати за УНСоюз, а не за Союз Українок. Коли мова про успіхи після такої репрезентації, то Ви маєте рацію, що, коли Ви були на З'їзді Карпатських Українців, то Ви потім придбали для УНСоюзу декількох членів. Це було дуже гарно.

Головна радна Текля Мороз запитувала, що є обов'язками головних радних. Я вже про це згадував. Відносно справ „Свободи" одержите відповіді від головного редактора. Коли Ви не знали про гіпотечні позички, треба було звернутися до нас листом, чи навіть телефоном, або до обласного організатора в Канаді, і Ви були б напевно дістали всі потрібні інформації.

Почесного члена д-ра Падоха прошу виянити, чи Ви подаєте якінебудь інформації про УНСоюз редакції газетки „Наш Голос"? (Д-р Падох відповів зі залі, що ні). Чи Ви ніколи не подавали цій газетці інформацій або листів про УНСоюз? (Д-р Падор повторює зі залі, що ні). То ми вітаємо Вашу заяву, що Ви бажаєте з нами співпрацювати. У відповідь на запитання про контролю стейтового забезпеченевого уряду УНСоюзу стверджую, що так. Це перевірка стейтових контролерів, що їх стейт робив раніше що три, чи чотири роки, а тепер ці перевірки переводять що шість років. Перевірка, яка триває вже понад два місяці, ще не закінчена. Але вже близько до кінця, бо деякі контролери вже закінчили свою перевірку і відійшли, а деякі ще в нас працюють. Покищо ми не дістали від них жадних рішень, чи рекомендацій, бо вони спершу мають виготовити свій звіт з контролі і передати його забезпеченевому урядові стейту, який щойно тоді перешле нам копії цього звіту із заввагами та рекомендаціями. Отже на це мусимо чекати до закінчення перевірки. При перевірці контролери дискутували з нами цілий ряд проблем, в тому і питання, як ми будемо дальше фінансувати наш будинок. Відносно нашої короткотермінової позички із запорукою бондами вони хотіли б, щоб ми затягнули гіпотечну позичку і цим самим звільнили бонди від цієї запоруки. Цього самого вимагає від нас забезпеченевий уряд стейту Ню Йорк і ми тепер робимо старання, щоб так справу фінансування дому поладнати. Але досі ми не мали більше заввагу від контролерів і чекаємо на їх звіт по закінченні контролі. Виходить, що немає нічого такого злого, бо тоді ми почули б від контролерів їхні завваги скоріше. Справа заанґажування експертів не є така легка. Ми знаємо й належно оцінюємо п. Богдана Кекіша та других. Їх час є дуже дорогий — ніхто з експертів не дасть Вам поради без повної аналізи підприємства — експерт мусить витратит час і йому треба за це заплатити, заходить отже потреба фондів. Усправі Організаційного Відділу — заввага, що секретарі залишають свою працю, та щоб мати більше обласних організаторів, це було б добре для піднесення організаційної роботи, але ця концепція не вийшла з різних причин. Одна з цих причин, з якою я постійно боровся, це те, що після заанґажування організаторів в нас є тенденція робити з них адміністраторів і ми тоді відходимо від організаційних цілей та кажемо, що нам треба наладнати цілий ряд адміністраційних справ. Так ми забуваємо про головні завдання організаторів приєднувати нових членів. Тому така концепція нам не вийшла. Про те, що один з наших Відділів не поладнав вже довший час справ свого діловодства можу тільки сказати, що це вже довгий час тягнеться і бувший головний секретар ніколи не цікавився цією проблемою та не постарався за його урядування 4 роки тому її поладнати. Вона не була розв'язана тоді і вона ще не розв'язана нині. Секретар того Відділу є в щасливому положенні, що йому допомагає у збірці вкладок секретар другого Відділу, який радо цю працю виконує і є мотором у цьому Відділі в поладнуванні всіх справ, очевидно, за згодою секретаря. Пропозиція, щоб скликати комісію, яка мала б студіювати наші справи на довшу мету, виглядає на велику бюрократію та відкладання справи поладнання справ, які для нас пильні. Ми постійно дискутуємо проблеми і створюємо бюрократію, як у Вашінґтоні, але треба радше спинити дискусію та братися до праці. Я є тієї думки, що проблеми, які б вони не були, треба братися розв'язувати від одного до другого Відділу, а не відкладати їх, щоб над ними дискутувати і радити ,а справа буде стояти на місці, неполаднана. Певні справи обговорювати на вищому рівні, це вже інша справа, але в нас тепер головна проблема докласти всіх старань, щоб заохотити кожну особу виконувати на її пості свої обов'язки. Це вважаю моїм адміністраційним обов'язком — допильнувати і примусити кожну особу, щоб вона дала щось позитивного — корисного для нашої організації. Помилкою є думати, щоб наперед зробити щось для цієї особи, а щойно тоді ця особа мала б щось трошки корисного зробити для Союзу. Про справу Енциклопедії, думаю, відповість головний редактор Антін Драган. Пані Чопик питала, чому за один рік було зібрано за календар 9,587.00 дол., а в 1973-му році було 15,000.00 дол. Велика частина збірки за календар за 1972-ий рік наспіла до нас у 1973 році. В грудні 1973-го року ми були видали календар на час і вже були зібрали певну суму в грудні 1973-го року. Також економічно цей час був кращий і тому ми дістали більше грошей за календар, так що ми мали різницю на 4,900.00 дол. Думаю, що наші люди цікавляться календарем, але тільки яких 25 до 30 відсотків платять за нього.

Інж. Дорошенко запитував, чому ми платили собі відсотки від позички за 1973-ий рік, а вже за 1974-ий не платили. Є такий звичай в морґеджових позичках, що коли немає з чого платити, то спиняється начислювання відсотків. Ще коли ми будували будинок, ми ще в 1971-му році числили собі відсотки від позичених союзових фондів на будову. Коли ми закінчили будову і не мали з неї фондів — приходів з винайму, ми перестали платити собі відсотки до того часу, коли матимемо прибутки з будинку. Ми стараємося дійти до того, щоб можна було знову почати платити собі відсотки. Ми маємо в звітах окремі суми, коли мова про виплати „Свободі" передплат і доплати — дотації. Бо це добре знати, скільки було дійсної передплати, а скільки УНСоюз додає „Свободі". Але з практичного боку немає що цих сум подавати окремо, тобто їх ділити в наших звітах, коли вони ідуть на цю саму ціль. Теперішня ціна квадратової стопи в нашому будинку дальше виносить 8.00 дол. і ми стараємося за таку ціну винаймати приміщення. Але ми вже зробили контракти винайму за меншу ціну меншим установам (по 7.00 дол. за стопу), а в одному випадку договорилися навіть за більше приміщення брати лише по 5.50 дол. З Радою Освіти міста Джерзі Сиґі ми договорилися за ціну, яка починається в першому році від 4.50 дол., а кінчається на 5.50 дол. На питання, коли сподіємося винайняти будівлю повністю, можу тільки сказати, що це залежне від економічної ситуації. Думаю, що коли ми вже винайняли 10 поверхів, то до 1976 року будемо мати винайнятих 75% приміщень в будівлі. Можу ще тільки додати, що з підвищенням податку від продажу вартісних паперів в Ню Йорку ми можемо сподіватися покращення ситуації в нас, бо буде певний рух перенести такі трансакції з Ню Йорку до нас. Головний радний Тарас Шмаґала подав докладне вияснення відносно цін наших бондів і ми в основному з ним годимося. Але ми бондів з низькою ціною не мусимо тепер продавати. Ми переводимо студії наших інвестицій і стараємося продавати низьковідсоткові бонди, чи радше вимінювати їх на вище відсоткові тоді, коли це для нас корисно. Багато наших бондів є „паблік ютілітіс", які були досить певні. Тепер ситуація міняється, але ми досі не маємо випадку, щоб в нас були якісь бонди, яких виплата була б загрожена. Ми ці справи пильнуємо, постійно наші бонди і ринок аналізуємо, щоб можна кожночасно корисно для УНСоюзу їх продавати, чи вимінювати. На питання, чи я присвячую досить часу організаційним справам, можу сказати, що прикладаємо багато часу та уваги плянування кампанії та маю часті наради з головним організатором, по декілька разів на тиждень, а часом і частійше. Останньо ми мали теж наради з одним обласним організатором, щоб обговорити з ним пляни праці та можливість пожвавлення його праці. Ми стараємося найти спосіб, як можна заохотити секретарів Відділів до організаційної праці. Ми поміщуємо знімки дітей — нових членів, та знимки з діяльности Відділів. Ми закупили для наших обласних організаторів на це фотоапарати, але вони їх чомусь не так часто використовують. Наші спеціяльні грошові винагороди не дали сподіваних успіхів, бо чомусь гроші не стали для них цією заохотою до праці. Деякою заохотою до праці були теж бонуси для Округ. Пропозиція заанґажувати для консультації над організаційними справами спеціялістів не нова. Про це говорять теж на Братських Конґресах. Але остаточні аналізи виказують, що для успіху треба мати на пості організатора добру людину. Виявилося, що кожний раз, коли на пост секретаря, чи організатора, приходить нова людина, приходять нові успіхи. Так прийшла до нас колись пані Ґарас і повела успішну працю, яку тепер сповільнила, а останньо прийшла на пост секретаря Відділу пані Мороз і там, де казали, вже не можна нічого зробити, здобула стільки нових членів. Для успіхів треба завжди присвятити цій праці більше часу та уваги. Знаємо те, що пан Одежинський, коли потребує грошей, здобуває нових членів. І коли тут кажуть, що хтось повинен іти вже на пенсію, бо він вже приєднав 2,000 членів і працював 10 років, я можу сказати, що пан Одежинський вже працює більше, як десять років, і приєднав більше членів, але він на пенсію не вибирається і все ще може та приєднує чимало членів за просте комісове: коли здобуде членів, дістане нагороду. Коли б пану Одежинському бракувало грошей, то він приєднав би, бо вміє і може, не по 100, але і по 200 членів нарік. Наш новий головний радний Евген Іванців у своєму слові представив все дуже здібно, гарно та інтелеґентно. Я годжуся з усіми його заввагами, які відносяться до організаційної праці, „Свободи" та „Українського Тижневика". Організування нових членів є дуже важливою справою і цій справі треба присвятити якнайбільше уваги. Думки п. Іванцівав про продаж забезпечення серед молодого покоління є слушні. Я захоплений одним у слові п. Іванціва, що молодь наша є більше оптимістично настроєна, як наше старше покоління і ми тут. Але це не є повним образом справ, бо ми тут тільки представляємо реалістично наші проблеми, які маємо розв'язувати. До п. Іванціва маю тепер одне побажання: щоб він присвятив трохи часу та уваги організуванню членів серед молоді, бо це найважніша справа, а він досі не приєднав для УНСоюзу ніодного члена. Коли п. Іванців почне таку реальну організаційну працю, тоді ми будемо повністю захоплені його думками та ідеями. Його поради про наші публікації правильні і ми повинні у „Свободі" та в „Українському Тижневику" поміщувати більше матеріялів, які цікавили б нашу молодь та притягали б її до нашої установи. Я не є вдоволений способом видавання наших публікацій, тому що вони стали більше історичними публікаціями, а мало пишуть про те, що ми хочемо зробити, та як би ми хотіли нашу громаду та наші установи повести вперед.

Заступник головного предсідника д-р Іван О. Флис заявив, що до нього запитів не було, тому й немає відповідей, та подякував почесному членові Головного Уряду інж. Степанові Куропасеві, що в свому слові згадав його. Після цього заступник головного предсідника д-р Іван О. Флис попросив до відповідей головного директора на Канаду сен. Павла Юзика.

(Продовження буде)

Ірина Пелех концертувала з успіхом у Філядельфії

Ірина Пелех

В неділю 8-го лютого ц. р. в церковній залі при Каюга і 17-ій вулицях у Філядельфії, відбувся з надзвичайним успіхом заходами філядельфійського Відділу Українського Музичного Інституту і Парохіяльної Ради при церкві Христа Царя концерт знаної талановитої молодої піяністки, студентки музичного Коледжу при Темпел Університеті Ірини Пелех. Прибуток призначений на іконостас в церкві Христа Царя на Найставні.

Ірина Пелех почала науку гри на фортепіяні від 7-го року життя з відомим педагогом і професором Галею Клим в Ірвінґтоні Н. Дж. По кількох роках науки пані професор запримітила в Ірки вроджений знаменитий слух і пам'ять, як рівнож якесь несподіване завзяття й впертість швидко все вивчати, що дало в результаті великі поступи і то в короткому часі. Отже по кількох роках науки її вислали на конкурси американської музичної організації „МЕС". Ірка здобула третю, а згодом другу нагороду між дітьми-піяністами стейту Ню Джерзі і двічі брала участь у збірнім концерті в Ню Йорку. На четвертому році музичних студій в Укр. Муз. І. вона здобула оцінку „визначно" і перескочила один рік навчання. Маючи 13 років Ірка дала перший самостійний речитаь в Ірвінґтоні, та в Мистецькому Клюбі в Ню Йорку, які принесли їй визнання, а з тим заохоту до дальшої праці

На 14 році життя Ірка виграла перше місце на конкурсі 200-ліття Бетовена „МЕА". 15-ти літньою дала концерт фортепіянової музики в Нюарку і в Ню Йорку, вона здобувшись на таке ідейне діло стала в лави пропаґандистів української фортепіянової музики в Америці. 16-ти літня Ірка здобула перше місце в Атлянтик-Сиґі з рамени „МЕА", і в тім же році закінчила з визначним успіхом Укр. Музич. Інститут. 17-ти літня Ірка здобула друге місце на конкурсі з рамени „МЕА" в Томс-Ріверсі, Ню Джерзі, та поступає на дальші студії то Темпел-Університету у Філядельфії. По двох роках студій в тім Університеті Ірка вибилася на перше місце, та вступала вже чотири рази перед музичною авдиторією Універстету, включаючи в програму також твори українських композиторів.

Минулого літа перейшла курс (мастер кляс) під рукою визначного професора Гайнза Шольца при консерваторії „Моцартеум" в Зальцбурзі - Австрія, де як визрізнена піяністка брала участь в кінцевому концерті. В січні і в лютому 1976 р. Ірка мала концерти в Університеті. Бажанням Ірки є бути концертовою піяністкою та професором музики.

Скінчивши цілоденну народню, середню українську школу та школу українознавства змалку була загартованою пластункою, відбуваючи кожного року літні табори (разом 13), як учасниця чи виховниця, переходячи виховні курси, як школа булавних і т. п. Крім цього Ірка брала живу участь в громадському житті, чи то в різних імпрезах як піяністка, акомпаніяторка чи хористка.

Ми бажаємо нашій Ірці видержання так тяжкого життєвого шляху на втіху батькам та на користь цілої нашої громади.

Галя Саґата-Поритко
імпрезова референтка УМІ

Теодор Хай переобраний...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

цей спосіб з їхнього знання і досвіду.

Д-р Мирон Куропась звернув увагу на зростаюче значення поодиноких етнічних груп Америки, в тому й української, в усіх ділянках життя, вислідом чого є призначення його на новостворений пост спеціяльного асистента Президента для етнічних справ. Єдність і сила є особливо важливими факторами тепер, тому слід стреміти до ще більш вітальної активности і співучасти в політичному, економічному і культурному процесах Америки, вдержуючи і розвиваючи українську ідентичність і духову спадщину.

Після доповідей відбулася дискусія, в якій взяли участь всі учасники зборів, заторкуючи такі питання, як стипендії УНСоюзу, шукання можливостей об'єднання Українських братських установ, ширшої активности молоді в громадському житті тощо. Дискусія продовжувалася після закриття зборів при перекусці.

ЕКЗЕКУТИВА СУА повідомляє, що
в СУБОТУ, 20 БЕРЕЗНЯ 1976, в ДОМІВЦІ СУА
108 2-га Авеню в Ню Йорку, Н. Й.

УЛЯНА ЛЮБОВИЧ

редактор „Нашого Життя" і

КАМІЛЯ СМОРОДСЬКА

Референтка Зв'язків СУА
подадуть звідомлення із

зустрічі з Тетяною та Леонідом Плющами

та З УЧАСТІ В МІЖНАРОДНОМУ ЖІНОЧОМУ ТРИБУНАЛІ в БРЮСЕЛІ

Початок год. 6:30 веч.
Запрошуємо Членство СУА і Громадянство до участи.

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ НТШ і РАТҐЕРС УНІВЕРСИТЕТУ

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в ЗСА
і
ІНСТИТУТ МІЖКУЛЬТУРНИХ ВІДНОСИН та ЕТНІЧНИХ СТУДІЙ РАТҐЕРС УНІВЕРСИТЕТУ
влаштовують

в днях 23 і 24 березня 1976 р.

Наукову Конференцію

ПРИСВЯЧЕНУ 200-ЛІТТЮ АМЕРИКИ

Перший день Конференції спонзорований НТШ відбудеться з такою програмою:

9:30- 10:00 — Реєстрація
10:00-10:30 — Відкриття
Проф. д-р І. ГОЛОВІНСЬКИЙ
Керівник Конференції — Відкриття
Проф. д-р Е. ВЛОСТИН,
Президент Університету — Привіт від Університету
Проф. д-р О. АНДРУШКІВ,
Голова НТШ в ЗСА — Привіт від НТШ
10:30-12:00 — Доповіді і дискусія
Проф. д-р В. СТОЙКО — модератор
Проф. д-р Р. МАКСИМОВИЧ — „Гіберелова кислота як регулятор розвитку верхівкової бруньки і листя рослини".
Проф. д-р І. ГОЛОВІНСЬКИЙ — „Психологічна інтерпретація глибоких почувань у вибраних поемах Тараса Шевченка".
12:00-1:30 — Обідова перерва.
1:30-4:30 — Доповіді і дискусія
Проф. д-р В. СТОЙКО — модератор
Проф. д-р І. КАМЕНЕЦЬКИЙ — „Леґальні і політичні аспекти Райхскомісаріяту України у загальних рамках окупаційної політики нацистів".
Проф. д-р М. БОГАТЮК — „Економія України в 1950-1975 роках. Її розвиток і тенденції".
Проф. д-р М. ЧИРОВСЬКИЙ — „Вклад НТШ в американську науку".
4:30 — Закриття Конференції
Проф. д-р І. ГОЛОВІНСЬКИЙ — Заключне слово.

З нагоди цієї Конференції відбудеться
ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ-ВЕЧЕРЯ
у вівторок, 23 березня 1976 р. в годині 6-ій
в University Commons, Faculty Dining Room, College Avenue, New Brunswick, N.J.

•

Другий день Конференції спонзорований Інститутом Міжкультурних Відносин та Етнічних Студій, є присвячений питанням етнічности та ролі етнічних груп у розвитку ЗСА.

У панелі візьмуть участь такі спеціялісти і науковці, які репрезентують різні ділянки.

Проф. д-р Б. ФЛЯЙСС — декан Гантер Каледжу, Ню Йорк
Проф. д-р Л. ҐАФФНІЙ, лінґвіст, Фарлей Дикинсон університет
Проф. д-р І. ГОЛОВІНСЬКИЙ — психолог, Ратґерс університет
Проф. д-р Я. МАРРЕРО — Віцепрезидент Північно-Східньої Округи
Національна Конференція християн і жидів
Проф. д-р Н. ШІМАГАРА — антрополог, Ратґерс університет.

Зацікавлені цією Конференцією можуть звернутись за дальшими інформаціями на адресу:

IRES INSTITUTE
RUTGERS UNIVERSITY
10 Seminary Place, New Brunswick, N.J. 08903
(201) 932-7588

Марійська Дружина у Вашинґтоні

Зліва, перший ряд: Е. Шарко, о. С. Шавель, о. Й. Денищук і М. Скасків; другий ряд: В. Бачинська, О. Канда, І. Витковицька, З. Кульчицька і А. Тим; третій ряд: С. Дячок, Хр. Пацлавська, Т. Царик, Т. Витковицька (молодша) і М. Сокіл.

Дня 11-го січня 1976 року членкині Марійської Дужини у Вашінгтоні, під час своїх місячних сходин, відзначили замітну подію. В присутності зібраних дружинниць, голова Мирослава Скасків вручила на руки о. пароха, а нашого духового провідника о. Степана Шавеля, перший чек на суму 1.100 дол., як дар на будову церкви - собору у Вашінгтоні від нашої Організації.

Свою діяльність відновила Марійська Дружина в квітні 1975 р., одначе короткий передвакаційний час, а відтак гарячі - літні місяці не давали можливости розгорнути належно працю і щойно у вересні зачалася властива активність.

Наша організація числово невелика, — всього 16 членк, але тут можна сміло примінити влучне твердження, що не в кількості, а в якості сила.

Щомісячні сходини, спільне св. Причастя, відтак дискусії на релігійні теми, чи читання рефератів дають членкиням духову поживу, зближають до Бога і причиняються до звеличання Божої Матері, нашої Патронки і Заступниці.

Побіч тих релігійних прак побіч тих релігійних практик наші дружинниці не забувають і про матеріяльну сторінку. Всі без вийнятку, кожна по своїй спроможності стараються причинитися до розвитку організації, не жаліючи труду ані грошей, про що найкраще свідчить чекова сума, придбана в так короткому часі, бо від половини вересня до кінця грудня 1975 р.

Треба признати, що рушійною силою внашій Організації є її енерґійна голова Мирослава Скасків. Її вдалі проєкти, як роздобути дуже тепер потрібних грошей для нашої парафії та наполеглива її праця для їх здійснення, дає добрий примір і у великій мірі причиняється до активности членкинь.

Хоч майже всі, за малими вийнятками, працюють зарібково поза домом, але коли потрібно, охоче жертвують свій час і працюють над тим, щб могло принести дохід нашій церкві.

Сподіваємося, що з часом наша Організація чисельно зросте і ми всі спільно як одна родина будемо далі працювати на славу Бога, обновлення наших душ та добра нашої Помісної Української Католицької Церкви.

Зиновія Кульчицька

Український прапор на щоглі міської управи Монтреалю

У прийомній залі Монтреалю, прикрашеній олімпійськими стягами та макетою 21-их літніх олімпійських ігрищ, зібралася 13- членна українська делеґація, щоб 27-го січня у 58-му річницю проголошення Четвертого Універсалу, вивісити тут український прапор та записати цю пам'ятну подію у Золотій книзі міста.

Святкову урочистість, в присутності посадника Жана Драпо, почав добре обдуманим словом, французькою мовою, уповажнений Екзекутиви КУК інж. Микола Граб.

У відповідь, посадника міста на слово інж. Граба склав признання українській громаді за плекання національних традицій, рівночасно підкреслюючи великий вклад праці, що її вклали українці у розбудову цілої Канади. При тій нагоді запросив усіх ближче до олімпійської макети і в дуже приступний спосіб пояснив багато незнаних подробиць, пов'язаних із будовою цих олімпійських споруд.

Вже проминуло полудне. Учасники святкової зустрічі роз'їжджалися до своїх занять. Були поміж ними і ті, що започаткували її ще перед двадцятьма роками. Як же ж було їм радісно, що їхній почин продовжується рік річно. Залишився тільки синьо-жовтий прапор, що лопотів серед сильного вітру. на вежі п'ятиповерхового будинку. З цікавістю приглядалося йому, колись повне життя і слави, а тепер німе, в камінні викуте довкілля, неначе ще й тепер з готовим до стрілу дулами гармат, — замок шато Рамзей, високий пам'ятковий стовп-колона, із постаттю англійського моряка, переможця з-під Трафальгару, адмірала Нельзона та статуя-монумент французького героя, оборонця Квебеку, поручника фльоти Жана Бокелін.

А найбільше здивованим був мабуть Яків Віже, перший посадник Монтреалю, якого почорніла таблиця видніє на фронтовій стіні цього міського будинку. Він, як проєктодавець законів і знаної девізи „Конкордія салюс", не думав тоді, що по 140 роках житимуть у цьому місті сини і дочки далекої України, а їхній прапор повіватиме над східньою метрополією Канади.

Степан Гарасимович

Російська еміґрантка...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ння можна вирішити різними політичними шляхами. Але в кожному разі вирішення цих проблем залежатиме від вирішення проблеми спільного визволення. Важко уявити собі, сказала поетеса, що український народ зможе відокремитися і створити свою власну вільну національну державу тоді, коли поруч у Росії існуватиме нинішній режим. Ми бачили це на прикладі Чехо-Словаччини, сказала Горбаневська. У цьому випадку в дію вступають танки. Вона уважає, що доки не звільниться російський народ, не звільняться і інші народи. І доки не звільняться інші народи, не звільниться російський народ.

В інтерв'ю було заторкнено також питання жидівського національного руху в СССР, питання оборони громадянських прав і відношення влади до так званих опозиційних рухів в СССР. Горбаневська думає, що розголос, що його здобув собі рух спротиву, вже не дозволяє сьогоднішнім органам КҐБ розправлятись з учасниками цього руху. „Тепер майже про кожного в'язня, про кожний випадок запроторення до психіятричної в'язниці за переконання — відразу довідуються і в СССР і на Заході", — заявила поетеса, яка уважає, що пожвавлена активність людей на Заході в обороні політичних в'язнів і культурних діячів в СССР приносить їм тільки користь.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є будучність, в нашій громаді Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу і вільному світі нового свідомого члена!

Ділимося сумною вісткою,
що у вівторок, 2-го березня 1976 р. відійшла у Вічність
у Денвері, Кольорадо
наша Найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА І БАБУНЯ

бл. п. Паніматка

ЗІНОВІЯ ДІАТЕЛОВИЧ

нар. 8-го листопада 1897 р. у Києві,
учасниця Визвольних Змагань, нагороджена Воєнним Хрестом, Хрестом С. Петлюри та Хрестом Вільного Козацтва.

Похована 5-го березня 1976 р. на Українському Православному Цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

Митроф. Прот. ТЕОДОСІЙ — чоловік
РАЇСА — донька
д-р ЄВГЕН ПЕТРІВСЬКИЙ — зять
КАТРУСЯ та АНДРІЙЧИК — внуки

В пам'ять Дорогих

Друзів-Краянів

а саме:

бл. п. МИРОСЛАВА ЖУКА — члена ОУН, студента права, розстріляного німцями у Варшаві;
бл. п. МИКОЛИ КОВАЛЯ — члена проводу ОУН, журналіста, що згинув у концентраційному таборі в Освєнцімі;
бл. п. ЛЮБОМИРА ОРЕСТА ОРТИНЬКОГО — члена ОУН, многонадійного журналіста;
бл. п. МИКОЛИ ФРИЗА-ВЕРНИГОРИ — бoєвика ОУН, сотника УПА; та
бл. п. ЯРОСЛАВА БІЛАСА — члена ОУН, суспільного діяча —

складаю 500.00 долярів
на „Церкву в Потребі".

Д-р ВАСИЛЬ ФЕДОРЦІВ

ПОДЯКА

З ВОЛІ Всевишнього відійшов від нас на Вічний Спочинок наш Дорогий СТРИЙКО

бл. п.

ПЕТРО ЩИРБА

ур. в Накваші, пов. Броди в 1890 р.

Похорон відбувся дня 11-го лютого 1976 року у Вілмінґтоні, Дел.

Цією дорогою складаємо щиру подяку Всеч. о. Р. Дубицькому за відвідування Хворого в шпиталі, похоронні відправи та глибоко зворушливі прощальні слова під час Служби Божої. Дякуємо о. Левандовському за відправлення Парастасу. Дякуємо п. М. Ковальчукові за гарний спів під час відправ.

Дякуємо п. Орестові Корженівському за щиро віддані прислуги. Дякуємо всім Приятелям і Знайомим за численну участь у похоронних відправах, за ласкаві пожертви на Служби Божі та датки на Будівельний Фонд Церкви св. Миколая, замість квітів.

Похоронному заведенню п. І. Ясіка дякуємо за дбайливе переведення похорону.

•

Замість квітів на могилу Покійного, складаємо 30.00 дол. на Будівельний Фонд Церкви св. Миколая у Вілмінґтоні та 30.00 дол. на „Церкву в Потребі".

ПЕТРО, ІРИНА та ЕВГЕН ЩЕРБИ

В ТРЕТЮ БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Дорогого і ніколи Незабутнього
СИНА

бл. п.

ІВАНА ОСТАШУКА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

в суботу, 20 березня 1976 року

о год. 8-ій ранку

в церкві св. о. Миколая

При 24-ій і Попляр вул. у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

Горем прибита МАМА просить про молитви за спокій Його Душі.

В глибокому смутку повідомляємо
Рідних, Приятелів та Знайомих,
що проживши 78 років, в Україні, несподівано
відійшов у Вічність, в п'ятницю, 27 лютого 1976 року,
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ І ШВАҐЕР

МИХАЙЛО ЛИКТЕЙ

громадський діяч, бувший війт, кооператор і дириґент світського і церковних хорів,
народжений 1898 р. в Тростянці, Бережанщина.

Горем прибиті:

дружина — ТЕКЛЯ
син — ЯРОСЛАВ з дружиною ЕВГЕНІЄЮ і дітьми: КАТРУСЕЮ, ХРИСТЕЮ, МИХАЙЛОМ і МАРКОМ
донька — ОЛЬГА з чоловіком МИКОЛОЮ і дітьми: ЯРОСЛАВОЮ і АННОЮ
брат — ВАСИЛЬ з дружиною і родиною
шваґрова — СТЕФАНІЯ з родиною
братові — НАТАЛКА з родиною і ЕВА

•

В понеділок, 22 БЕРЕЗНЯ 1976 р., в 9-ій год. ранку відправиться ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА, в церкві СВ. ВОЛОДИМИРА і ОЛЬГИ, при 1108 Стейт Ст., в ЮТИЦІ, і в Сороковий День СЛУЖБА БОЖА буде відправлена 6 КВІТНЯ ц. р. в 9-ій год. ранку.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаю щиру подяку усім нашим Друзям і Знайомим за їх тепле співчуття і жертвенність та приятельську поставу по смерті мого МУЖА

бл. п.

МИХАЙЛА ГАРВАНКА

А спеціяльно дякую д-рові ОЛЕГОВІ СЛЖЗАРЕВІ за його піклування Хворим, як також за теплі слова над домовиною Покійного. Щире спасибіг.

ОЛЬГА ГАРВАНКО

ГОЛОВНА УПРАВА ОУРДП В США ТА УПРАВА ОСЕРЕДКУ ОУРДП В НЮ ЙОРКУ

У глибокому смутку повідомляють своє Членство та Українське Громадянство, що в середу, 17-го березня 1976 року, в раніших годинах у шпиталі, по тяжкій невилікувальній хворобі, перенісши перед тим тяжку операцію, — помер член Головної Управи, активний член нашої організації, та активний суспільно-громадський діяч

бл. п.

ІВАН МИРОНОВИЧ НЕСЕНЮК

ПАНАХИДИ за Покійного будуть відправлені: у п'ятницю, 19-го березня у 8-ій год. вечора в похоронному заведенні Кон Роя в Бавнд Бруку і в суботу, 20-го березня в 9 30 рано, а потім о 10-ій год. рано СЛУЖБА БОЖА в Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку, а по Службі Божій похорон Його на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПАНАХИДИ в Ню Йорку будуть відправлені в катедрі св. Володимира (160 Захід 82-га вул., Ню Йорк) в неділю, 21-го березня і в неділю, 28-го берзня — по Службі Божій.

•

Закликаємо Членство віддати останню шану Покійному, — своєю участю в Його похороні.

Висловлюємо братові Покійного, Веніямінові Несенюкові з родиною щире співчуття з приводу такої болючої втрати.

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що наш Найдорожчий БРАТ, ШВАҐЕР і ДЯДЬКО

бл. п.

ІВАН МИРОНОВИЧ НЕСЕНЮК

уроджений 1899-го року в с. Сейлово, на Київщині, — помер в середу 17 березня 1976 року, в раніших годинах у шпиталі, по тяжкій невилікувальній хворобі, перенісши перед тим тяжку операцію.

ПАНАХИДИ за Покійного будуть відправлені: у п'ятницю, 19 березня у 8-ій год. вечора в похоронному заведенні Кон Роя в Бавнд Бруку і в суботу, 20 березня в 9:30 рано, а потім о 10-ій год. рано СЛУЖБА БОЖА в Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку, а по Службі Божій ПОХОРОН Його на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПАНАХИДИ в Ню Йорку будуть відправлені в катедрі св. Володимира (160 Захід 82-га вул., Ню Йорк) в неділю, 21-го березня і в неділю, 28-го берзня — по Службі Божій.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибиті:

брат — ВЕНІАМІН з Дружиною і Синами

ВІДДІЛИ УКРАЇНСЬКОГО МУЗИЧНОГО ІНСТИТУТУ
ІРВІНҐТОНУ і ПАССЕЙКУ повідомляють про

КОНЦЕРТ ПЕРЕМОЖЦІВ ФЕСТИВАЛЮ „200-ЛІТТЯ АМЕРИКИ"

що його влаштовує

MUSIC EDUCATORS ASSOCIATION OF NEW JERSEY

в неділю, 21 березня 1976 р., год. 2-га по пол.

в залі при 60 Вудленд Авеню, МЕЙПЕЛВУД, Н. Дж.

- В програмі фортепіянові твори американських композиторів у виконанні учасників конкурсу, що здобули перше місце в окремих категоріях, від найнижчого до найвищого ступня заавансування.
- З українців беруть участь: Таня Бабенко, Оксана Олійник, Віра Шевченко і Микола Шевченко, УМІ Ірвінґтон, кл. Галі Клим. Олег Сохан, УМІ Пассейк, кл. Ольги Чипак.

Вступ вільний.

Неділя, 21 березня 1976 р.
год. 4-та по пол.

Fashion Institute of Technology
227 W. 27th Street, NEW YORK CITY

Квитки: АРКА, ЕКО і при касі.

СТУДІЯ МИСТЕЦЬКОГО СЛОВА ЛІДІЇ КРУШЕЛЬНИЦЬКОЇ в НЮ ЙОРКУ
М. Старицький•

„ОЙ НЕ ХОДИ ГРИЦЮ"

Народня драма в п'ятьох відслонах зі співами і танками.
Гостинний виступ АНДРІЯ ДОБРЯНСЬКОГО, бас-баритона Метрополітен Опери — в ролі Гриця.

Постава:
ЛІДІЯ КРУШЕЛЬНИЦЬКА
Дириґент:
ЛЕВ СТРУГАЦЬКИЙ
Хореографія:
РОМА ПРИЙМА-БОГАЧЕВСЬКА
Оформлення і костюми:
СЛАВА ҐЕРУЛЯК
Сценічне освітлення:
МАРІЙКА ШУСТ
Спонзор: „Самопоміч", Ню Йорк

Для вшанування пам'яті
Дорогого і Незабутнього КУЗЕНА і ВУЙЦЯ

СЛ. П.

мґр Миколи Захаріясевича

складають на Фонд Українського Наукового Інституту при Гарвардському Центрі Українських Студій:

родина ВЕНҐРИНОВИЧІВ	$50.00
Люба і Володимир ДЕЛЬКЕВИЧ	50.00
Ніля і Юрій КРАВС	25.00
Адріяна і Майк КАХНИКЕВИЧ	25.00

УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКА ФУНДАЦІЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

Тому я вирішив приступити до зорганізування подібної української фундації. З тією метою я запросив в Чікаго на весні 1975 року на окрему нараду групу поважних наших громадян, які вислухали моїх думок на цю тему; після дискусії однозгідно одобрили цей почин і рішили створити окрему корпорацію Українсько - Американської Фундації та зробити негайно заходи для офіційного признання цього тіла, як неприбуткової корпорації у стейті, і добитися звільнення від доходового федерального податку з боку ІРС.

В розмірно недовгому часі у минулому році удалося не тільки заінкорпорувати фундацію, як неприбуткову Корпорацію, але, що найважніше, отримати признання федерального Уряду в формі привілею діяти, як публічна фундація.

Статут (Бай-ловс), зложений згідно із досить скомплікованими вимогами федеральних властей.

Ціль цієї Фундації — нести допомогу талановитим незаможнім студентам, допомагати науковцям, науковим інституціям, нашим мистцям і письменникам і їхнім літерадурно - мистецьким клюбам, допомагати музеям, бібліотекам, видавати наукові праці, провадити реєстр українських студентів у вищих школах, як також реєстр науковців і їх кваліфікацій, та не допускати до марнування талантів здібних українських студентів і допомагати їм закінчувати свої студії. Також слід буде завести реєстр фундаторів, щоб не тільки їх імена, але і вложений ними до Фундації капітал залишилися у постійній пам'яті наступних поколінь.

Фундація, як „нон профіт корпорейшен", має так діяти, щоби приходи її були уживані виключно на вищезгадані потреби. Добро Фундації складається з рухомого і нерухомого майна, датків, записів, спадків і т. п. (див. арт. 1, Загальні постанови статуту Фундації).

Кожен донатор має право, якщо бажає, призначувати доходи з капіталу, вложеного ним до Фундації, з окремим призначенням у пам'ять своєї родини або приятелів на вибрані ним відповідні цілі. Ціле майно Фундації має бути інвестоване у найпевніших державних або приватних облігаціях або бондах. Фундація є звільнена від доходового податку. Такі Фундації — це єдині установи в американському законодавстві, на які жертводавець може жертвувати 50 відс. свого доходу і тим чином може обнизити свій податок до половини.

Чому властиво я забираю Вам, Панове, дорогий час і які є мої побажання до Вас?

Фактом є, що наша спільнота в Америці зуміла зорганізувати від початків свого поселення церкви і церковне життя і старалася в міру сил задоволити духові і релігійні потреби українців в Америці. Братські Союзи, що постали на терені Америки досить вчасно, були також вислідом потреби взаємної допомоги і суспільно - громадської організованости. Те саме, якщо ідеться про економічне життя — у формі творення власних кас.

Наше завдання тепер — це старатися захистити раз назавжди нашу українську культуру й науку та забезпечити її відповідними фондами. Бо, на мою думку, лишень наукою і відповідною економічною базою зможемо зберегти українську Націю і її культуру від загибелі, що її плянує нецеремонно і з премедитацією Москва.

В цій ділянці, на жаль, досі у нас зроблено небагато.

Не можна сказати, що нічого не зроблено, але не стільки, що її вимагає потреба.

Фундація, яка могла би вдоволити наші дійсні потреби, не може бути „one man's undertaking", вона потребує „ team work", так, як, кажім, „baseball game", цілої американсько - української спільноти. Ви знаєте, Мої Дорогі Панове, що людське життя не є вічне. Люди умирають, а з ними умирають їхні ідеї та їхні дії. Їх місця мусять зайняти їхні наслідники. Моя родина також не є вічною. Хтось мусить перебрати провід Фундації по нашій смерті. З тією метою ми створили Фундацію, статут якої маєте у руках. У її складі Ви бачите представників наших Церков, Братських Союзів, наших професіоналістів, суспільно - громадських діячів, — людей поважних, довір'я яких потрібно у того рода поважній інституції.

Вкінці хочу підкреслити і ствердити, що ціллю нашої Фундації не може бути яканебудь конкуренція з іншими, досі існуючими нашими фундаціями чи фондами. Вони мають на цілі майже виключно українознавчі дисципліни, натомість наша Фундація обіймає всі наукові досципліни, так українознавчі, як і всякі роди загально - людського знання і науки. Така Фундація має на оці допомогу не тільки студентам чи науковцям, але також іншим фундаціям чи вищим школам, музеям, бібліотекам та всякого роду мистецтву, якщо така потреба заіснує.

Це виразно передбачує наш статут.

Така діяльність на практиці існує здавна в інших фундаціях. Цю практику слід буде і нам продовжувати в життя для розвитку нашої науки і культури.

Дорогою взаємної допомоги можна творити великі діла. Вірю, що при повному зрозумінні ваги наших зусиль, при нашій взаємній співпраці, ми створимо велике, тривале діло, що буде жити і розвиватися для добра не тільки нашої українсько - американської спільноти, її нащадків, але також для усієї Української Нації, де б вона не була.

Сподіваюся, що Ви, Панове, приймете мої думки в такому розумінні, як я старався представити Вам їх щиро, в загальному нашому інтересі.

ВІСТІ ФІЛІЇ ТУІА В СИРАКЮЗАХ

I. ПРОФЕСІЙНИЙ ОСЯГ Мгра МИРОНА КУЗЬМИ

Минулого року члена філії Т-ва Українських Інженерів Америки в Сиракюзах мгра Мирона Кузьму іменовано за його заслуги віцепрезидентом „Карієр Інтернешинел Дівіжин" — однієї з найбільших фірм у світі, що продукує повітряні охолоджування. „Карієр Корпорейшин" має свої відділи також поза Америкою та Канадою в Японії, Німеччині, Франції, Англії та на Близькому Сході.

Мгр М. Кузьма довгі роки був фінансовим координатором усіх закордонних фірм, як і головним книговодом усієї корпорації, здобуваючи собі цілковите довір'я директорів. Мирон Кузьма походить із Львівського повіту. Закінчив у Львові Вищу Школу Закордонної Торгівлі із званням магістра. По приїзді до Америки нострифікував свої студії на Сиракюзькому університеті. На становищі віцепрезидента мгр М. Кузьма має можливість впливати на рішення „Карієр" Корпорації. Під цю пору тут працює кільканадцять наших українців — з того 8 інженерів. Навіть у теперішній час господарського застою в ЗСА „Карієр" розвивається, набираючи нових працівників.

II. ФІРМА БУТЕНКО РОЗЕ АРХІТЕКТ

Уже п'ятий рік в Сиракюзах успішно розвивається підприємство молодого інженера архітектора Володимира Бутенка. Фірма „Бутенко Розе Архітект" затруднює кількох архітектів. Цього року вона придбала власний будинок і повне устаткування. „Бутенко Розе Архітект" спеціялізується у складній ділянці, на яку є великий попит — в будові комюторних будинків, а також різного роду індустріяльних закладів, банків, шкіл і більших мешкальних проєктів. Місце її осідку й діяльности — це середня частина стейту Ню Йорк. Затруднює вона вакож українців, зокрема інж. Бутенко прийняв до праці студента архітектури Тараса Павлова, допомагаючи йому закінчити студії. Інж. В. Бутенко ще молодим приїхав до ЗСА разом з батьками до Рочестеру, студії архітектури закінчив у Сиракюзах.

В. Бутенко працює активно в Пласті, він старший пластун — „Чорноморець".

III. НАУКОВИЙ УСПІХ інж. Р. ВОЙТОВИЧА

Від 10-го до 16-го листопада 1975 р. в Японії відбулася перша Міжнародна Наукова Технічна Конференція Далекого Сходу, — The Microwave Technology Exhibition and Conference for Fahr East, — зорганізована японськими та американськими науковими чинниками. Організаційний комітет наукового симпозіюму прийняв дві доповіді інж. Романа Войтовича для виголошення на Конференції: „The Phase Error of Microwave Systems" та „The RTE Short Slot Hybrid - Coupling".

На ці доповіді прибули представники наукового світу та радарної індустрії Японії, Цейльону, Бурми, Австралії, Кореї, Індії та інших країн Азійського Сходу, який намагається засвоїти собі всі надбання Заходу в ділянці радару.

Участь інж. Р. Войтовича на цій преважливій конференції — це визначний успіх, який він завдячує не тільки своїм науковим значним осягам, але також і фактові, що він почав працювати самостійно, у своїй власній, а не в чужій фірмі, що не завжди сприяє вивищенню чужого для неї, бо українського, інженера.

Після двадцятьрічної праці у радарній і телекомунікаційній ділянці, саме в час стагнації військової індустрії й загальної господарської світової кризи — сильного зросту безробіття і непевної метушні Вотергейту. Не маючи багато виглядів одержати працю, український інженер заснував свою власну фірму для спорудн — RGA Research and Development Co. Inc. Започаткування такої фірми в

Інж. Р. Войтович у Франції на виставці RGA

обставинах 1972-74 років, майже без жадного капіталу, було майже очайдушним вчинком. Трудноші були неймовірні, проте після переборення їх — все обернулось у значні осяги.

Сьогодні RGA має своїх представників поза Америкою й Канадою: в Японії, Індії, Ізраїлі, Італії, Німеччині, Франції, при НАТО, Англії, Норвегії і в Австралії. У листопаді 1975 р. RGA мала свою виставку в Мюнхені, Німеччина. В лютому була виставка RGA продуктів у Парижі, де інж. Войтович мав наукову доповідь на форумі міжнародної наукової конференції в Парижі — The International Microwave Technology Exhibition and Conference in Paris.

Цю конференцію спонзорували французькі та американські наукові чинники з ділянки The Microwave Radar and Communication Group at I EEE.

Голова цієї конференції на ЗСА, професор Політехнічного університету в Ню Йорку д-р Сал Розенберг особисто звернувся до інж. Войтовича з пропозицією виголосити наукову доповідь, пропонуючи ділянку фазового переміщення високофреквенційних споруд радарних устаткувань. Доповідь п.н. Phase Shifter Error is the System Error мала великий увпіх у слухачів, так, що прелегента, наступного дня, вдруге запрошено виголосити виклад, а найбільший технічний журнал Франції — L'onde Electronique виявив бажання видрукувати статтю на своїх сторінках, подаючи при її опублікуванні світлину й життєпис автора. Перебуваючи у Франції, як перше в Німеччині, інж. Войтович тут запізнався з нашою громадою.

У березні м.р. відбулася виставка RGA продуктів у Міляні, Італія. При цій нагоді інж. Войтович відбув авдієнцію у Верховного, Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого. У квітні відбулася виставка RGA у Стокгольмі, а при кінці травня — в Лондоні.

RGA розвинула також значну діяльність у ЗСА, здобувши і тут загальне визнання наукових й індустріяльних чинників американської радарної галузі. Завдяки цьому RGA запрошено взяти чинний уділ у найбільшому до цього часу науковому радарному симпозіюмі — The Bicentennial International Microwave Symposium and Research Technology Exibition що відбудеться від 14 до 17-го червня 1976 р. в Черри Гилл, Ню Джерзі. Цю наукову конференцію влаштовують два найбільші технічні інститути світу — MIT та IEEE. Технічним керівником конференції є Принстонський університет і RGA — лябораторія при ньому. Інж. Р. Войтовича запрошено підготовити технічну дисертацію його патенту, а його фірму, що кваліфікується на Research and Development in Microwaves, допущено мати виставку своїх виробів. Виставка RGA відбудеться у власному приміщенні університету — Черри Гилл Інн, Черри Гилл, Н. Дж. кімната 783.

Відділ ТУІА в Сиракюзах запрошує зацікавлених товаришів - колег та громадянство відвідати виставку 14 - 16 червня ц.р. та познайомитися з діяльністю RGA фірми та власником її, інж. Войтовичем.

Інж. Роман Войтович походить із Сокальщини. Його батько був священиком, який згинув, подаючи воякам Української Галицької Армії духовну допомогу в час тифозної в ній епідемії. Роман Войтович закінчив інженерські студії на німецькій політехніці в Празі. 20 останніх років він працює у високофреквентній радарній індустрії та є власником кількох патентів та автором багатьох технічних дисертацій.

Ці професійні успіхи та підприємчивість інж. В. Бутенка та інж. Р. Войтовича, як і такі ж успіхи мгра М. Кузьми заслуговують на відзначення, як приклади для наслідування іншим. Одноразово вони наводять на роздум, як багато наших талантів марнуються, працюючи для чужих і не завжди нам доброзичливих компаній чи підприємств, не маючи змоги як слід себе виявити; тому приклад трьох наших колег із Сиракюз, особливо вимовний.

За Філію ТУІА в Сиракюзах

Т. Б.

Микола Понеділок і я

Перша робота Миколи Понеділка в Америці була в „Сурмі". Ніхто його до тої роботи не наймав, ані він за нею не просився. Пригадую прийшов молодий, пристійний хлопчина до „Сурми" у великім сірім плащі, низько обстрижений, як австрійський рекрут з кашкетом в руці. Привітався зі мною та й каже: „Я, Микола Понеділок". Такого чоловічого прізвища я ще не чув, тому здивувався і не знав що відповісти. Заки я очунявся і замкнув із здивування уста, то М. Понеділок вже продавав театральні книжки своєму приятелеві з групи театру Гірняка, Миколі Василикові. „Ось диви, які тут гарні книжки, а ми їх переписували в Німеччині. Тут можеш набрати повний віз і по 35 центів штука".

Такого пташка з рук не випускається, він несе золоті яєчка. Вже увечері ми запросили його до ресторану на голубці і вареники. Знайшли мешкання і тої ночі вже Микола не мусів іти до парку, щоб там переспати ніч на лавці під своїм довгим сірим плащем.

Так майже три роки Микола працював в „Сурмі". Мені подобалося його знайомства з людьми з Чернігівщини, Полтави, а також з інтелектуальних кіл Львова і Тарнополя. Вони були якісь інакші, рухливіші, шиковніші. Показалось потім, що майже всі вийшли зі Школи пані Олімпії Добровольської і Валентини Переяславець. Як прийшла перший раз до „Сурми" пані Добровольська, зараз подала руку Понеділкові і назвала його Миколою. Микольцьо гречно поцілував її в руку і так потім вітався з іншими панями і панночками з групи Гірняка, Добровольської, а це пані: Крушельницька, Погребінська Кукрицька, Куліш, Руда, Позняківна і інші. Всі вони Понеділка знали і називали Миколцьом і спеціяльно гарно до нього відносились. Проте, він довго з ними не забавлявся, кожному хотів „зробити ласку", продати рідну книжку, котру любив понад життя.

В той час ще другий порядний хлопчисько - скиталець працював в „Сурмі", називався Богдан Головід. він мав час на все, навіть, як кому треба було меблів, а не було грошей, він десь ті меблі старі роздобув і до їх кімнат заносив. Він сьогодні живе в Ст. Петерсбурзі, Фльорида продає хати.

Коли Микола мав вільний час, складав або переглядав книжки. Ще в той час, коли працював в „Сурмі", то написав книжку „Вітаміни", цю назву він запозичив собі від мене, бо часто чув, як я продавав мед і хвалив, що в сирім, неперевареним меді є багато вітамінів. Понеділок мав трохи інше поняття про вітаміни, як я. Його вітаміни були більше для душі, а мої для тіла. Але ми не сперечались, я навіть потм позичив в нього заголовок до своєї статті у „Свободі" п.н. „Рятуйте і мою душу."

Міг Микола працювати в „Сурмі" ще й до сьогодні. Але він чогось квапився, хотів більше мати часу, щоб писати свої твори. Він знайшов собі роботу в Американській інтернаціональній книгарні. Там працював лиш п'ять днів в тижні, а в „Сурмі треба було працювати аж сім. Все ж таки він української книжки не покинув продавати. Заложив там український відділ. Зладив каталог кращих книжок, розіслав по цілому світові. Потім мені показував замовлення, аж з Індії на Український словник, Енциклопедії і т.п.

Хоч працював в американській книгарні, але за свої рідні українські книгарні не забував. Бувало в обідній час, замість відпочити і з'їсти, він брав сендвич в одну руку, яблуко або грушку в другу і гайда подивитись до українських книгарень. Перше, на вулиці 9-ій вступав до „Еко", потім до „Арки", відтак до „Говерлі", аж потім по дорозі до „Сурми". Йому не треба було книжок, мав досить своїх. Але його кортіло подивитись і ще раз переконатись, чи то правда чи лише сон, що в одній місцевості так близько себе є аж чотири українські книгарні. Всі вільні без цензури, пігляду, з правом вибору, без заборони.

Жив Понеділок самітно, лише з книжками. По днях працював на „хліб наш насущний", вечорами і ночами писав свої твори. Все спішив, ніби завтра може бути запізно. Як багато великих письменників, поетів, композиторів, наприклад Шевченко, Леся Українка, Симоненко, Леонтович, Шуберт, Моцарт, Шопен. Всі вони також спішили, щоб багато створити, ніби наперед відчували, що їм прийдеться покинути той світ перед 50 роками свого життя.

Нестало і нашого Понеділка. Але так як ніхто не викине назви „понеділок" з першого дня тижня, так на все залишиться прізвище Понеділка в українській літературі.

М. Сурмач

ЗЛОЧИННИЙ І НЕХРИСТИЯНСЬКИЙ АКТ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

ян на Заході майже не піднісся голос в обороні переслідуваної східньої Української Католицької Церкви.

З прикрістю стверджуємо, що й неросійські християни в обличчі цього гоніння, що далі триває, не здобуваються на відвагу виступити твердо в обороні переслідуваних та наатаврувати переслідувачів, навіть якщо ці останні можуть бути одновірцями. Справедливість та засади міжрелігійної толеранції свободи сумління повинні б це подиктувати кожному, хто справді бажає собі й іншим свободи, справедливости й людяних умов життя. Інакше такі християни залишаються еґоїстами, опортуністами й моральними банкротами. Такі, на жаль, сьогодні є по обидвох боках бар'єри.

Але історію творять не такі, а одержимі, як про людей віри і чистого серця висловився Валентин Мороз. І саме вони в Україні, з рядів звичайних мирян та духовенства, доводять, що не сила перемагає, а правда і віра. Тридцять років сконцентрованого наступу на Українську Греко - Католицьку Церкву переконливо виявляють, що не брутальна сила і підступ перемагають, навіть якщо хвилево і споводно можуть хвалитися успіхами, але духові вартості — ідеали та ідейні люди, що готові ставати мучениками.

Сьогодні в Західній Україні переважна більшість віруючих Українців, і тих, що формально відвідують офіційні храми режимної Церкви, та тих, що у святій впертості виставляються на небезпеки й свої духові потреби задоволяють у підпільній Церкві, залишилися греко-католиками. При кожних, хоча дещо злагіднених умовах, ця Церква буде відновлена, бо має своїх ісповідників, бо вона була вкрита авреолею мучеництва і не скомпромітувалася співпрацею з режимом. Такий чи інший режим не зможе в безконечність продовжувати цей стан насилля і утримувати мільйони людей під зашморгом.

Царський режим перейшов через революції в 1905 і 1917 рр., коли впали релігійні заборони. В 1905 р. толеранційний едикт дозволяв українцям в Холмщині, насильно переведеним на православ'я, ставати католиками латинського обряду, але не греко - католиками. Дві третини так навернених прийняли римо-католицизм, і таким чином були втраченими для українського народу. Навіть якщо таку альтернативу сьогодні в Москві розглядають як евентуальність, історія 1905 р. не повториться. Та частина українців, яка себе зараховує до східніх католиків, вже є занадто добре свідомою, щоб піти шляхом холмщаків. Вони при кожній зміні залишаться тим, чим є і хотіли бути — членами окремої східньої української Церкви; вони і навіть їх діти заявлять себе причасними до „віри батьків", бо ця віра у Західній Україні є національною і традиційною і вона вдоволяла та вдоволяє духові потреби людей.

Після ліквідації Унії на Правобережжі і в Білорусі царський уряд наказав вибити медалі з написом „Отторгнутые насилием, возсоединены любовью". Таких медаль тепер не вибили і не збираються їх вибивати. Бо ж, іронічно, справжнє таки насилля подій 1945-46 рр. ще живе і натяки на колишнє „насилля" в 17 ст. якраз ілюстрували б сучасність. А про любов Москви до українців - католиків чи православних — таки годі говорити. Однак текст медалі з 1839 р. можна б усучаснити і для цих сумних роковин Львівського псевдо - собору. Справді таки, західні українці були „насиллям відорвані" від своєї прадідної Церкви, але переслідування їх утвердили у вірі. Напис на медалі для наших братів і сестер в Україні, що зберігають свою віру і залишилися вірними своїй Церкві після тридцяти років переслідування, міг би звучати: „Насиллям випробовані, у вірі утверджені!"

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

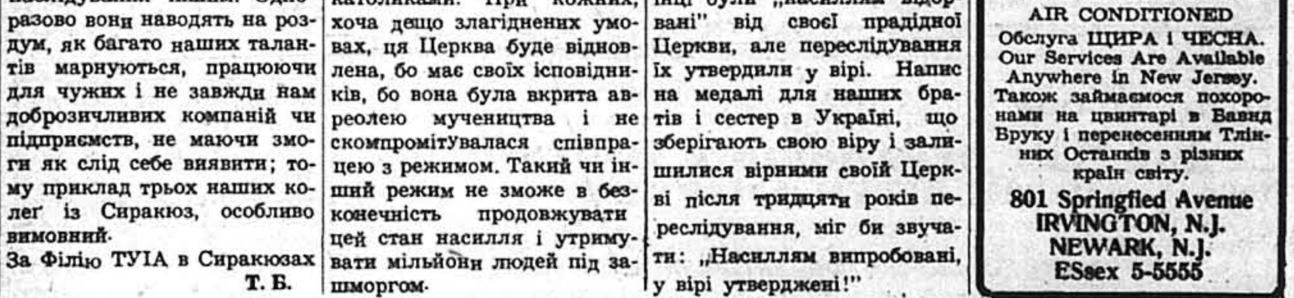
НЕДІЛЯ, 28-го БЕРЕЗНЯ 1976 р.

ЧІКАГО, Ілл. Річні загальні збори Б-ва св. о. Николая 106 Відд. о год. 1-ій по пол. в залі Дому Відд. УНС при 843 Норт Вестерн Авеню, зі звичайним порядком нарад. Проситься чл. прибути на збори та вплатити залеглі вкладки. — А. Іванюк, предсідник, В. Ничай, секр.

ТОРОНТО, Канада. Річні загальні збори Т-ва ім. Тараса Шевченка 432 Відд. о год. 3-ій по пол. в шкільній залі УНО при 297 Каледж вул. На порядку: відкриття, відчитання протоколу з минулорічних зборів, вибір президії, звіти Управи і К. Комісії, дискусія над звітами і вибір нової Управи на біжучий рік. Присутність чл. обов'язкова, бо є важні справи до полагодження. — М. Мотта, гол., В. Зорич, секретар, Х. Браєн, кас.

ЧІКАГО, Ілл. Річні загальні збори Б-ва св. Володимира 114 Відд. о год. 12 дня в парохіяльній залі св. Володимира при 2250 В. Кортез. На порядку: звіти членів уступаючої Управи і К. Комісії та вибір керуючих органів на діловий рік 1976. З огляду на важливість справ у денному порядку, приявність чл. обов'язкова. Якщо на визначений час не явиться приписана статутом, потрібна кількість членів, тоді загальні річні збори відбудуться годину пізніше при всякій кількості приявних і будуть правосильні. Після зборів — перекуска. — М. Нікольс-Ткачук, гол., В. Вережан, секр.

ТАРЗАН, Ч. 7448. Жрекиня Ля противиться

Піди назустріч всім їхнім вимогам, що будуть стосуватися золота у твоїх скритках... ба навіть запропонуй своїх людей, які допоможуть винести його...

Я відмовляюся, Тарзане!

Ах, але ж це будуть мої приятелі вазірі, які опиняться у твоїх келіях для полонених, вдаючи, що їх захопила в полон і вони прагнуть до волі!